

KRISTOFERS DURENGS

**VANA UN SONA UN
MAŠA UN SPAIKS**

Darbojošās personas:**VAŅA**

Virs 50, dzīvo Baksa apgabalā. Vairāk vai mazāk samierinājies ar savu likteni, īpaši, salīdzinot ar Soņu.

SOŅA

Viņa adoptētā māsa, nedaudz pāri 50, dzīvo kopā ar viņu Baksa apgabalā. Neapmierināta, sarūgtinājuma un nožēlas pilna.

MAŠA

Viņa māsa, ap 50, valdzinoša un veiksmīga aktrise, kura slaistās apkārt pa pasauli.

SPAIKS

Cenšas kļūt par aktieri, 29 gadi vai jaunāks, seksīgs, egocentrisks, Mašas jaunais kavalieris.

ŅINA

Pievilcīga, patiesi vēlas būt aktrise, nedaudz pāri 20, ciemojas pie savas krustmātes un onkuļa kaimiņos. Viņa jūsmo par slavenībām un ir enerģiska.

KASANDRA

Apkopēja un pareģe, jebkura vecuma, jebkuras rases. Pirmiestudējumā viņu spēlēja afroamerikāņu aktrise, nedaudz zem 30.

Notiek mūsdienās, skaistā namā Baksa apgabalā.

PIRMAIS CĒLIENS

1.AINA

Nams Baksa apgabalā, Pensilvānijā. Māja nav ļoti liela, bet ērta, tā atrodas kalnā, te ir daudz koku, blakus ir šķūnis, netālu atrodas dīķis.

Agrāk te bija nojume pāviem, bet pāvu jau sen vairs nav.

Dzīvojamā istaba. Saulains, te ir vieta, kur pasēdēt, ar plašu logu un ērtiem pītajiem krēsliem.

Uznāk VAŅA, 55 līdz 60, viņš ir ģērbies naktstērpā un nes kafiju. Viņš apsēžas, lūkojas laukā pa logu. Iemalko kafiju, kas garšo labi. Viņš liekas visai apmierināts.

Viņš turpina raudzīties laukā pa logu. Uznāk SOŅA, ap 50, viņa nes viņam kafiju. Varbūt viņai rokās ir kāds diētiskais gāzētais dzēriens pašai priekš sevis. Viņa jūtas par sevi nepārlicināta, melanholiska, kaut arī turpina cerēt uz neiespējamo.

SOŅA: Mīļais Vaņa, es atnesu tev kafiju.

VAŅA: Man jau ir.

SOŅA: Ā. Bet es katru rītu nesu tev kafiju.

VAŅA: Nu, jā, bet tevis nebija.

SOŅA: Nu, es uz brīdi iegāju vannas istabā, tu nevarēji pagaidīt?

VAŅA: Es nezinu. Kafija bija gatava, tevis tur nebija, es taču varu ieliet sev krūzē kafiju.

SOŅA: Bet man patīk no rītiem atnest tev kafiju.

VAŅA: Jauki. Še, ņem šo krūzi un iedod man to.

SOŅA: Labi.

Viņa pasniedz viņam atnesto kafiju; viņš pasniedz viņai savu pustukšo krūzi.

SOŅA: Tagad es jūtos labāk.

VAŅA: Man prieks.

Soņa apsēžas. Viņi abi skatās laukā, cieši veroties tālumā.

SOŅA: Vai zilais gārnis šorīt jau atlidoja uz dīķi?

VAŅA: Vēl ne. Vai arī tas atlidoja, pirms es atnācu.

SOŅA: Varbūt tas atlidos vēlāk. Tik skaists putns.

VAŅA: Jā, ir gan. (*Iemalko kafiju.*) Es baidos, ka iepriekšējā krūze garšoja labāk.

SOŅA: Bet tā ir tā pati kafija.

VAŅA: Nu, varbūt es pielēju vairāk piena nekā tu. Varbūt tāpēc tā garšo labāk.

SOŅA: Vai es parasti pieleju par maz piena?

VAŅA: Nu, jā. Parasti es par to nedomāju. Vienkārši es dzēru vienu kafiju un man tā garšoja, un tad pēkšņi ir cita kafijas krūze, un man tā tik labi negaršo. Tas taču nav tik svarīgi. Es vienkārši uzturu patīkamu sarunu.

SOŅA: Tādā veidā neuztur patīkamu sarunu. Rīts tikai sākas, un tu man dod mājienu, ka es visu daru nepareizi.

VAŅA: Es tā neteicu.

SOŅA: Tu teici gan.

VAŅA: Neteicu vis.

SOŅA: Nu, tu liki man tā saprast.

VAŅA: Lai nu paliek! Kafija ir brīnišķīga, man tā garšo!

SOŅA: Ak, Dieva dēļ. Še, ņem atpakaļ savu krūzi.

VAŅA: Nē, nē, tās nemaz tik ļoti neatšķiras. Man žēl, ka es tev to teicu.

Soņa piespiež viņu paņemt atpakaļ pirmo kafijas krūzi, kurai viņš deva priekšroku. Viņa pati paņem otro krūzi.

SOŅA: Es tikai gribēju teikt, ka manā sūda dzīvē ir divi patīkami brīži dienā, un viens no tiem ir atnest tev kafiju.

VAŅA: Soņa, man ir žēl, ka es tev tā teicu. Tās divas krūzes tiešām ir gandrīz vienādas. Man nevajadzēja neko teikt.

SOŅA: Labi.

VAŅA: Es atvainojos. Tiešām.

SOŅA: Viss ir kārtībā.

Pēkšņi viņa sašķaida krūzi pret grīdu virtuves virzienā. Klusums.

VAŅA: Vai tā tu šodien uzvedīsies?

SOŅA: Es nesaprotu, ko tu ar to gribi teikt.

VAŅA: TU TIKKO IZLĒJI TO SŪDA KAFIJU UN NOSMĒRĒJI SIENU!

SOŅA: ES TO NEIZDARĪJU!

VAŅA: Neizdarīji? Kas tā par idiotisku atbildi?

SOŅA: Es nezinu. Tā ir dūsmīga atbilde: „Es ienīstu savu dzīvi, un es ienīstu tevi”.

VAŅA: Nu, tad tas bija efektīgi, tev izdevās!

SOŅA: Paldies!

Klusums.

SOŅA: Es atvainojos. Man nevajadzēja sviest to krūzi.

VAŅA: Viss ir kārtībā.

SOŅA: Man vienkārši šonakt bija slikts sapnis.

VAŅA: Ā?

SOŅA: Es sapņoju, ka man ir 52 gadi un es neesmu precējusies.

VAŅA: Vai tu sapņoji dokumentālajā žanrā?

SOŅA: Tas nav smieklīgi.

VAŅA: Man tiešām likās, ka ir. Tev ir 52 gadi, un tu neesi precējusies.

SOŅA: Kurš pie tā ir vainīgs?

VAŅA: Vai tu gaidi atbildi, ka tas esmu es?

SOŅA: Nav nekādas atbildes. Un, ja es te gaidu uz tevi, tā ir tikai mana darīšana.

VAŅA: Negaidi uz mani. Tas ir smieklīgi. Man ir 57 gadi, un es tev jau gadiem esmu teicis, ka tu mani tādā veidā neinteresē. Man... man ir citas intereses.

SOŅA: Kāpēc tev ir citas intereses? Kāpēc mēs abi nevaram... mest kauliņus kopā?

VAŅA: Ko? Es nezinu, ko nozīmē šī metafora. Turklāt, tu esi mana māsa.

SOŅA: Mēs neesam asinsradinieki. Es esmu tava adoptētā māsa. Tāpēc es varu gaidīt, ja es tā gribu.

VAŅA: Paklau, man liekas, ka tava gaidīšana uz mani ir tikai reflekss. Man liekas, ka es tev vairs pat nepatīku.

SOŅA: Es tev piekrītu. Tagad man tas ir reflekss. Tas ir tāpēc, ka mēs dzīvojam kopā. Neviena cita šai mājā nav. Kopš nomira māte un tēvs. Un Maša atstāja mani un tevi te, lai mēs par viņiem rūpētos, kamēr viņa bija prom, blandījās apkārt pa pasauli un dzīvoja. Vai tu nedusmojies uz Mašu par to, ka viņai ir bijusi dzīve?

VAŅA: Jā, es dusmojos. Bet tagad ir par vēlu kaut ko mainīt. Man jāsaka, es vienmēr esmu tevi apbrīnojis par to, ka tu pildi savu pienākumu

un rūpējies par mūsu vecajiem vecākiem, kaut arī tu tiki adoptēta. Manuprāt, Mašai vajadzētu kaunēties.

SOŅA: Paldies, es to novērtēju.

VAŅA: Protams, viņai bija veiksmīga aktrises karjera, bet tev būtībā nebija nekā *cita*, ko darīt.

SOŅA: Nu, pirms mirkļa tu man izteici jauku komplimentu. Un tagad... ai, labāk nerunāsim. Es paturēšu savas skumjas pie sevis.

VAŅA: Labi, dari tā.

Īss klusuma brīdis. Pēc mirkļa viņa ļoti smagi nopūšas, vienreiz, otrreiz, varbūt trīsreiz. Vaņa kādu brīdi to ignorē, bet tad vairs ne.

VAŅA: Tavas skumjas šorīt ir ļoti smagas, Soņa. Vai tu nevarētu tās nedaudz atvieglināt?

SOŅA: Nē.

VAŅA: Vai tu nevarētu iet uz citu istabu?

SOŅA: Prom no dzīvojamās istabas? Bet es sēroju par savu dzīvi.

VAŅA: Es ceru, ka tu visu dienu netaisies citēt Čehovu.

SOŅA: Ja man tā gribēsies, es varu to darīt.

VAŅA: Tas ir mūsu krusts, ka vecāki deva mums vārdus no Čehova lugām. Citi bērni tā smējās par mums ar mūsu noslēpumainajiem vārdiem. Tas bija sods par to, ka mūsu vecāki ir pasniedzēji un vēl tik aktīvi darbojas kopienas teātrī. Vai atceries, cik viņi bija labi „Nepakļāvīgajā debitantē”? Tomēr man neliekas, ka viņi bija īpaši labi „Orestejā”, kā tev šķiet?

SOŅA: Nē. Bet man neliekas, ka kopienas teātrim būtu jāuzved grieķu traģēdija.

VAŅA: Man arī tā neliekas. Ir savas ēnas puses, ja vecāki ir profesori. Tēvs tā dusmojās, kad es kaut ko nezināju. Bet kurš septiņgadīgais zina, kas ir sarakstījis „Iedomu slimnieku”? Tēvs tā

saniknojās, kad es teicu, ka Neils Saimonss. Es gribēju teikt, ka man tad bija septiņi gadi.

SOŅA: Un ar viņiem bija ļoti, ļoti grūti, kad viņiem vecumā aptumšojās prāts. Ak, bet cik brīnišķīgi bija mūsu vecāki, kad viņi bija jauni, vai ne? Māte bija tik eleganta. Un tēvs man bieži izrādīja savu pieķeršanos; viņš mani sauca par savu mazo artišoku.

VAŅA: Un viņam patika artišoki. Tāpēc tas droši vien bija jauki, ka viņš tevi tā sauca.

SOŅA: Jā, man tā šķiet. Un viņš man nekad neuzmācās.

VAŅA: Tas ir jauki.

SOŅA: Dievs vien zina, kas bija mani īstie vecāki. Man ir tāda sajūta, ka viņi bija divi īru dzērāji, kuri katru nakti pameta mani vienu, kamēr paši devās uz krogu. Kamēr kādu nakti viņiem tā aizbrauca jumts, ka viņi noleca no klints.

VAŅA: Vai tev ir arī kādas *jaukas* fantāzijas par to, kas bija tavi vecāki?

SOŅA: Nē.

VAŅA: Skaidrs. (*Iemalko kafiju.*) Tagad šī ir pavisam atdzisusi.

SOŅA: Tu esi cieši apņēmieš strīdēties par kafiju, vai ne?

VAŅA: Nē, tiešām ne. Es prātoju, varbūt iet un uzsildīt to kafiju mikroviļņu krāsnī.

SOŅA: Vai tu gribi, lai es to izdaru?

VAŅA: Tu varētu? Tas būtu ļoti jauki.

Viņš pasniedz viņai krūzi. Viņa izskatās mierīga, bet negaidot met krūzi pret grīdu līdzās iepriekš sašķaidītajai krūzei.

VAŅA: Kas tev lēcies???

SOŅA: Vai atkal viss ir jādara man?

VAŅA: Bet tu pati piedāvāji to paņemt. Vai tagad tev ir personības dalīšanās?

SOŅA: Jā!

VAŅA: Daži apgalvo, ka antidepresanti palīdz.

SOŅA: Ja visi lietotu antidepresantus, Čehovam nebūtu, par ko rakstīt.

VAŅA: Zini, es netaisos slaucīt tās saplēstās krūzes.

SOŅA: Es arī ne.

VAŅA: Nu, acīmredzot risinājuma nav.

SOŅA: Šodien nāk saimniecības vadītāja. Mēs palūgsim viņai to saslaucīt.

VAŅA: Ja nu viņa atteiksies?

SOŅA: Mēs viņu atlaidīsim.

VAŅA: Labi. Mēs nekad nesavāksim tās krūzes un tā vietā pārdosim šo māju.

SOŅA: Tu nevari to pārdot. Tā nepieder tev. Tā pieder Mašai.

VAŅA: Es zinu, ka tā pieder Mašai! Bet, ja mēs atstāsim saplēstas krūzes un visa māja smirdēs pēc kafijas, viņa noteikti izlems, ka viņai tā ir jāpārdod. Un mēs ar tevi beidzot varēsim dzīvot atsevišķi, jo mēs ienīstam viens otru.

SOŅA: Cik laba ideja!

VAŅA: Ļoti laba ideja!

Īsa pauze. Viņi abi skatās laukā tur, kur, iespējams, ir liels logs.

VAŅA: Mierinoši, ka ir diķis, uz ko skatīties, vai ne? Skaisti.

SOŅA: Jā. Es ceru, ka vēlāk atlidos zilais gārnis.

VAŅA: Es arī tā ceru. Tā būs laba zīme.

SOŅA: Protams, tas ēd vārdes, tāpēc viņām tā nav laba zīme.

VAŅA: Nē. Daba ir nežēlīga. Bet skaista. Un kaut kāda iemesla dēļ es domāju par zilo gārni kā par veiksmes vēstnesi.

Uznāk KASANDRA. Viņai ir 30-60 gadi, viņa ir ģērbusies ērtā apģērbā, lai uzkoptu māju. Vai varbūt krāsainā, eksotiska stila kleitā – viņai mugurā ir kaut kas tāds, kas liek viņai izskatīties tiešām labi.

KASANDRA: Bīstieties no marta īdām!

VAŅA: Ko?

KASANDRA: Bīstieties no marta īdām!

SOŅA: Marta? Vai tad tagad nav augusta beigas?

KASANDRA: Bīstieties no mēneša vidus! Bīstieties no grieķiem, kuri nes dāvanas!

Pēkšņi viņa sajūt iedvesmu no augšas vai no kaut kurienes – pēkšņi ieslēdzas viņas psihiskie spēki, varbūt kustas viņas galva vai raustās acis; viņu apciemo vīzijas/domas, un savu sacīto viņa modulē dramatiski, tas nedaudz izklausās pēc grieķu traģēdijas runas. Mums ir jādzird viņas vārdi, viņa ieliek tajos jēgu, bet viņa tos izrunā ātri, viņas prāts un psihe strauji uztver domas.

Ak, nožēlojamie!

Mēs burājam uz Tumsas zemi

Zirņu zaļā laivā;

Mums visapkārt ir vien liesmas,

Un Delaveras upe pārpludina savus krastus,

Un no Baksa apgabala augšup ceļas drūmi vaidi,

Te sajaucas draudzība un naidi.

Pareģojumi par bailēm

Un postu

Rēgojas zem klints tur pāri.

Ak, muļķi, kas skatās atpakaļ, bet neskatās uz priekšu,

Vai tad jūs nejūtat šo draudošo likteni?

VAŅA: Kasandra, es jau vairākkārt esmu tev lūdzis, vienkārši saki „labrīt”. Labi?

KASANDRA: Es redzu vīzijas. Ēnas no nākotnes. Mans lāsts ir redzēt šīs ēnas, un mans pienākums ir jūs brīdināt.

VAŅA: Kasandra, man liekas, ka tu pārāk nopietni uztver savu vārdu.

KASANDRA: Savu vārdu? Ko tu ar to gribi teikt?

VAŅA: Tu zini. Grieķu mitoloģija. Apollons piešķīra Kasandrai gaišredzības spējas, bet tad nolādēja viņu, un neviens nekad viņai neticēja.

KASANDRA: O, to es zinu. (*Pēkšņi viņai prātā iešaujas vīzijas doma.*) Ak, mans Dievs! Es redzu kaut ko nenovēršamu. Tas notiks kuru katru brīdi. Viens no jums paņems divas kafijas krūzes un izšķaidīs tās pret grīdu. (*Viņa skatās viņiem pa vidu.*) Tas būs tu, Vaņa. Nedari tā!

SOŅA: Tas jau ir noticis.

KASANDRA: Tad man bija taisnība!

SOŅA: Nē, tu teici, ka tas NOTIKS, bet tas jau ir noticis.

KASANDRA: Bet man ir taisnība, ka jūs gribēsiet, lai es to satīru. Vai ne? Kur ir sassistās krūzes?

SOŅA (*norādot*): Tur.

KASANDRA (*skatās*): Ak, mans Dievs! Man bija taisnība. Tu to izdarīji, tu, Vaņa, sadauzīji tās krūzes.

SOŅA: Tieši tā, viņš sadauzīja.

VAŅA: Lūdzu, vienkārši satīri to, labi?

SOŅA: Satīri to, satīri to!!!

KASANDRA: Kauns jums abiem! Es redzu, kā jūs apvij sods un iznīcība.

VAŅA: Nē, vienkārši pasaki „labrīt”. Pamēģini.

KASANDRA: Labrīt.

VAŅA: Paldies. Labrīt.

SOŅA: Labrīt.

KASANDRA: Un tomēr, kas te ir labs? Sargieties no Samtmicītes.

SOŅA: No kā?

KASANDRA: Es nezinu. Vienkārši sargieties no viņas. Vai no tā.

VAŅA: Samtmicīte. Mums jātur blakus neliels piezīmju blociņš un visas šīs lietas jāpieraksta. Lai vēlāk pajautātu, kad tev atgriezīsies veselais saprāts.

SOŅA: Samtmicīte. Vai tas ir vārds – „Samtmicīte”? Vai arī „Samt” ir vārds un „micīte” ir uzvārds?

VAŅA: Vai varbūt Samtmicīte ir vienkārši mice. Un to var nopirkt veikalā.

KASANDRA: Es nezinu, kas ir Samtmicīte. Es zinu tikai to, ka jums no tā ir jāsaģē.

Viņa sajūt vēl vienu mediju ziņu. Varbūt viņas galva kustas vai varbūt raustās acis. Kaut kas notiek.

Un sargieties arī no tā, kas notiks ar šo māju. (*Iet pie viņiem vai arī staigā pa apli.*) Par māju, sargieties. Uzmanieties. Notiks kaut kas slikts. Jūs varat zaudēt šo māju.

VAŅA: Zaudēt māju?

KASANDRA: Kāds pārdos māju jūsu deguna priekšā un jūs paliksiet bez pajumtes. Jums būs jāpieveic garas jūdzes līdz nabagmājai.

SOŅA: Mūs noteikti kāds aizvedīs.

KASANDRA: Nē, jūs iesiet ar kājām.

VAŅA: Un man neliekas, ka vēl pastāv tādas nabagmājas.

KASANDRA: Tad jūs dzīvosiet notekā. Atvainojiet, man jāiet un jādabū putekļu sūcējs un spainis ar ūdeni, un sūklis, lai SATĪRĪTU JŪSU MISKASTI!

Viņa dusmīgi iziet.

VAŅA: Es gribētu, lai viņa te nenāk katru nedēļu un nestāsta mums šausmu lietas. Tas ir aizskaroši.

SOŅA: Jā, bet dažreiz viņai izdodas šo to uzminēt, vai ne? Atceries, kad viņa teica, ka mājā iekļūs sikspārnis, un tad divos naktī tā notika.

VAŅA: Jā, taisnība.

SOŅA: Vai toreiz, kad viņa teica, ka es salauzīšu savu vidējo kājas pirkstu, un pēc brīža es salauzu.

VAŅA: Jā, bet tā varēja būt kaut kāda hipnotiska reakcija.

SOŅA: Tik un tā – viņa to pateica, un tā notika. Un, kad viņa sāka runāt par to, ka mēs zaudēsim māju, šo māju, kurā mēs esam bijuši tik laimīgi, es noskumu un nobijos.

VAŅA: Kur mēs esam bijuši tik laimīgi?

SOŅA: Es zinu, ka es žēlojos, bet savā ziņā es mīlu šo vietu. Es esmu te bijusi kopš 8 gadu vecuma. No bērnunama es ierados ģimenē, kas mani vai nu mīlēja vai arī izlikās, ka mīl, šajā lietā man nav īstas skaidrības. Un te ir skaisti. Un man patīk skatīties uz dīķi. Man patīk meža tītari, kas klejo pa dārzu, man patīk, ka viņi ir tik neveikli – guļ kokos, bet visu laiku krīt no tiem zemē. Es ar tiem identificējos. Es bieži izkrītu no gultas, svaidoties savā nemierīgajā miegā. Es esmu meža tītars. Es esmu meža tītars. Un man patīk ķiršu dārzs pavasarī. Viss rožainos ziedos, daba ir tik krāšņa.

VAŅA: Ķiršu dārzs? Kāds ķiršu dārzs?

SOŅA: Mums ir 10 vai 11 ķiršu koki, katru pavasari tie zied. Vai tu esi aizmirsis?

VAŅA: Es atceros. Bet tas nav dārzs. 10 vai 11 kokus nesauc par dārzu.

SOŅA: Es saucu. Es nesauktu par dārzu 2 vai 3 kokus, bet 10 vai 11 kokus es saucu par dārzu.

Atgriežas Kasandra ar putekļu sūcēju un satīra saplēstās krūžu lauskas...

KASANDRA: Sargieties no cāļiem, kuriem ir salmonella. Sargieties no sēnēm, kas aug pļavā.

SOŅA: Vienkārši satīri grīdu, labi? Un turklāt tavi pareģojumi mums nekad neatklāj, ko darīt, lai sevi pasargātu.

KASANDRA: Sargieties no pārliedzas domāšanas! Koncentrējieties uz mazām lietām. Soli pa solim. Izbaudot tasi labas kafijas un nesašķaidot to pret grīdu. Vai kādu garšīgu šokolādes cepumu.

VAŅA: O, es gribētu kādu cepumu.

SOŅA: Es arī.

VAŅA: Ai, atceries, aukle mums mēdza nest tēju un auzu pārslu cepumus, lai mēs varētu izturēt līdz pusdienām.

SOŅA: O, auzu pārslu cepumi, auzu pārslu cepumi!

VAŅA: Un Maša nekad neēda vairāk par vienu... viņa jau tad gatavojās kļūt par aktrisi un sekoja savam svaram.

SOŅA: Iedomājies – apēst tikai vienu auzu pārslu cepumu. (*Pēkšņi atceras.*) Ak, Maša! Es aizmirsu tev pateikt. Viņa šodien būs te.

VAŅA: Maša atbrauks? Viņa zvanīja?

SOŅA: Es aizmirsu tev pateikt.

VAŅA: Nē, tu speciāli man neko nesaki. Tas ir viens no veidiem, kā tu nevajadzīgi sarežģī dzīvi.

SOŅA (*dusmīgi, jūtoties kritizēta*): Es AIZMIRSU tev pateikt. Man ir personības dalīšanās un plānprātība sākuma stadijā.

VAŅA: Cikos viņa ieradīsies?

SOŅA: Kaut kad pēc stundas.

Pēkšņi laukā atskan bremzējošas mašīnas troksnis.

SOŅA: Nē... ātrāk.

Vaņa aptver, ka viņš ir naktstērpā, un ātri uzkāpj augšā vai varbūt dodas uz virtuvi, lai uzvilktu bikses.

KASANDRA (*par mašīnu laukā*): Sargieties no grieķiem, kas nes dāvanas. Trojas zirgā var slēpties daudz kas. Kāds ir kopā ar jūsu mūsu, un savā bikšu kabatā viņš nes trojiešus. Es būšu pagrabā un mazgāšu veļu. Ja dzirdēšu šāvienus, es būšu klāt.

Kasandra aiziet.

SOŅA: Man tiešām liekas, ka mums jādabū cita uzkopēja.

Atgriežas Vaņa ar biksēm. Viņš atstāj naktstērpa augšu kā parastu kreklu.

VANĀ: Kāpēc Maša ir te? Vai viņa teica?

Uznāk MAŠA, pievilcīga un svarīga, viņai ir ap 55, un viņa izskatās lieliski. Kopā ar viņu ir glīts jauns vīrietis vārdā SPAIKS, apmēram 27 gadus vecs. Varbūt Spaiks ir ģērbies padilušās, saplēstās džinsās. Vai varbūt viņš valkā modernākas, brīvākas drēbes. Pašpārliecināts un vērsts uz sevi. Arī draudzīgs.

Maša ir labi ģērbusies, nedaudz grezni, it kā kaut kur varētu uzskriet virsū fotogrāfiem.

MAŠA: Mīļais Vaņa. Dārgā Soņa. Cik brīnišķīgi jūs redzēt. Kā es ilgojos pēc jums un pēc šīs skaistās mājas. (*Pamana, ka kaut kā trūkst.*) Spaik, dārgais, vai tu neaizietu uz mašīnu? Es aizmirsu paņemt savu Sniegbaltītes kostīmu.

SPAIKS: Okay.

MAŠA: Un neaizmirsti gana spieķi.

SPAIKS: Okay. (*Vaņam un Soņai, draudzīgi, saprotoši.*) Sievietes, ne?

Spaiks aiziet.

MAŠA: Dārgais Vaņa, mīļā Soņa. Kā es ilgojos pēc jums. Jūs abi nemaz neesat mainījušies. Vecāki. Skumjāki. Bet nemaz neesat mainījušies. Cik brīnišķīgi tevi redzēt, Vaņa. Ak, un tevi arī, Soņa.

SOŅA: O, sveika. Mani ir viegli nepamanīt.

MAŠA: Ir gan! Es bieži tevi nepamanu! Es esmu kādā lugā vai filmā, un es domāju par savu mīļo Soņu un domāju – ak, man viņas pietrūkst! Man viņai jāpiezvana. Tad mani pasauc uz uzņemšanas laukumu, un paiet mēneši, un es aizmirstu piezvanīt. Tā dzīvē notiek, vai ne?

SOŅA: Nē, te tā nenotiek. Mēs daudz sēžam klusēdami. Mēs skatāmies laukā pa logu. Mēs strīdamies. Mēs ilgojamies pēc tā, ko pasaule nevar sniegt. Mēs esam pāri pusmūžam, un mēs saprotam, ka nekad neesam pa īstam dzīvojuši.

MAŠA (*nevērīgi*): Ak, tas gan ir bēdīgi... (*Atkal par sevi, laimīgi.*) Kā es vēlētos, kaut man būtu laiks klusējot pasēdēt. Es vienmēr esmu aizņemta, man visu laiku jābūt televīzijā vai jālido uz kādu svešu zemi, lai filmētos. Ak, es vēlētos, kaut man būtu laiks palasīt klasiku, sēdēt krēslā un vienkārši lasīt. Vai tu lasi klasiku, Soņa?

SOŅA: Nē. Es par to domāju, bet man ir pārāk daudz brīva laika. Ir tik daudz lietu, ar ko es varētu aizpildīt savu brīvo laiku, ka es nevaru izlemt. Tāpēc es nedaru neko. Es esmu meža tītars, es esmu meža tītars.

MAŠA: Tiešām? Cik satraucoši. (*Maigāk, Vaņam.*) Kas viņai lēcies?

VAŅA: Viņa runā par izkrišanu no gultas. Ar viņu viss ir kārtībā. Maša, tu kā parasti izskaties lieliski. Bet ko tu teici par Sniegbaltītes kostīmu?

MAŠA: Ak, vai es aizmirsu Soņai izstāstīt?

SOŅA: Mm... droši vien. Izstāstīt man ko?

MAŠA: Nu, es saņēmu jauku uzaicinājumu no tās ārkārtīgi bagātās sievietes, kura nopirka Dorotijas Pārkeres māju tur tālāk. Viņa ir viena no mūsu šejienes kaimiņiem, un viņa šausmīgi grib iepazīties ar apkārtnes ļaudīm, un tāpēc viņa rīko masku balli. Un viņa mani ielūdza.

VAŅA: Nu, mūs viņa nav ielūgusi.

MAŠA: Nu, jūs jau arī neesat slaveni. Viņa ielūdz slavenus cilvēkus un literātus, un interesantus cilvēkus. Bet, protams, jūs ar Soņu esat ļoti interesanti. Un es viņai to pateicu, tāpēc viņa grib, lai jūs abi šovakar nākat kopā ar mani un Spaiku.

VAŅA: Spaiku?

*Uznāk Spaiks, nesot lielu apģērbu somu, kurā ir kostīms, un gana spieķi.
Viņš kaut kur uzkarina vai noliek apģērbu somu un spieķi.*

SPAIKS (*draudzīgi, valdzinoši*): Jap, tā mani sauc. Es zinu, ka izklausās jocīgi.

VAŅA: Skaidrs.

SPAIKS: Okay, es atnesu kostīmu un šo dīvaino gana atribūtu.

MAŠA: Paldies, Spaik.

SOŅA: Vai par Spaiku jūs nosauca jau piedzimstot?

SPAIKS: Nē, tas ir mans skatuves vārds. Mans īstais vārds bija Vlads. Bet mans aģents teica, ka to ir grūti izrunāt, un todien mani mati bija saviļāti dredos kā spieķi, un viņš teica – kāpēc tu nevarētu sevi saukt par Spaiku. Un es tā arī daru.

MAŠA: Spaiks ir ļoti talantīgs aktieris. Viņu gandrīz izvēlējās „Apkārtne” 2.sezonai – „Apkārtne 2”. „HBO” likās, ka viņš ir brīnišķīgs.

SPAIKS: Jā, man vajadzēja dabūt to lomu.

MAŠA: Bet, mīlais, tu gandrīz to dabūji. Viņi ielika tevi datubāzē. Tu biji starp pēdējiem trim.

SPAIKS: Jā. Un viņi mani iemitināja šikā viesnīcā.

MAŠA: Nu, protams.

SOŅA: Varbūt jūs nākamreiz gandrīz dabūsi citu lomu.

MAŠA: Nākamreiz viņš *dabūs* lomu.

SPAIKS: Jā, tas ir tikai laika jautājums.

VAŅA: Es atvainojos, kas ir Spaiks? Vai viņš ir tavs šoferis?

MAŠA: Viņš ir mans mīļotais!

VAŅA: Izskatās, ka viņam ir desmit gadi.

MAŠA: Ak, Vaņa, mīļais, nepārspilē. Viņam ir 29, kad viņš ir formā. Un man ir tikai 41. Varbūt 42.

Maša un Spaiks jūtu uzplūdā kaislīgi saskūpstās.

SOŅA: Ei. Jūs neesat vieni šai istabā. Ei.

MAŠA: Atvainojiet, man tas viss ir diezgan nepierasti.

SOŅA: Tiešām? Tev ir bijuši pieci vīri.

SPAIKS: Man patīk vecākas sievietes.

VAŅA: Es priecājos to dzirdēt.

SPAIKS: Ei, dzirkstele vai nu ir vai nav, pareizi, Mašij?

MAŠA: Vai viņš nav burvīgs?

VAŅA: Viņš ir pievilcīgs. Es neesmu pārlicināts, ka viņš ir burvīgs.

SOŅA: Tiešām. Katru reizi, kad es tevi satieku, Maša, tu liec man justies slikti. Vispirms tu mani kaut kā nepamani istabā un tikai vēlāk tev ienāk prātā sasveicināties ar mani. Un tagad tev drīz būs vecuma plānprātība, bet tu esi sapinusies ar kaut kādu *spico*. Kamēr es esmu spiesta pārdzīvot bezgalīgi garlaicīgas dienas un garlaicīgas naktis, un es nekad nevienā neesmu bijusi iemīlējusies. Un arī neviens manī. Es nožēloju, ka šī ģimene mani adoptēja. Es vēlētos, kaut es būtu atstāta bērnumā un izdarījusi pašnāvību. Atvainojiet.

Soņa uzkāpj augšstāvā.

SPAIKS: Vau, spēcīgi teikts.

MAŠA: Ak, viņa vienmēr ir mani apskaudusi, man tas tiešām ir līdz kaklam. Es neko nevaru darīt, ja es esmu skaista un gudra, un talantīga, un veiksmīga, vai ne?

VAŅA: Nē, droši vien ne.

SPAIKS: Bet nelaimīgā bērnuma dāma domā, ka es esmu *spicais*, tas ir jauki. (*Viņš pieiet pie Vaņas un izaicinoši saka.*) Un kā ar jums? Vai jums patīk, kā es izskatos?

VANA: Ko?

MAŠA: Tā, Spaik, es esmu pārlicināta – Vaņa domā, ka tu esi ļoti izskatīgs jauneklis. Pie tā arī paliksim. (*Vaņam.*) Viņš mazliet alkst pēc uzmanības. Bet tā ir ar visiem labajiem aktieriem.

SPAIKS: Es esmu *kruts!*

VANA: Ak, tā? Vai jums nevajadzētu ļaut par to spriest citiem?

SPAIKS (*labsirdīgi smejas*): Nē, es gribēju teikt, ka es esmu jauks. Gaišs ir jauks, es esmu *kruts!* (*Skatās laukā pa logu.*) Tas dīķis tur laukā. Vai tajā var peldēt?

VANA: Peldēt? Tas nav visai dziļš. Tajā var iebrist.

SPAIKS: Jā. Varbūt es tā darīšu.

MAŠA: Tiešām, mīļais, tu gribi iebrist dīķī?

SPAIKS: Jā, ir karsta diena.

MAŠA: Ir gan. Zini, tajā dīķī ir vardes.

SPAIKS: Man patīk vardes.

MAŠA: Vai tu paņēmi peldbikses?

SPAIKS: Nē, es varu vienkārši iztikt ar apakšveļu. Tiksimies vēlāk, meitenīt, es došos atvēsināties dīķī.

MAŠA: Nu, ja tas ir tas, ko tu vēlies, mīļais. (*Vaņam.*) Viņš ir tik neparedzams.

Juzdamies ļoti ērti, jo viņam patīk, ka cilvēki uz viņu skatās, Spaiks novelk savas kurpes, tad novelk kreklu, tad arī bikses. Viņš nepiespiesti uzmet savas drēbes uz kušetes vai krēsla. Uzvelk atkal kurpes. Tagad viņš ir tikai savā apakšveļā. Viņš izskatās ļoti labi. Viņš dodas uz dīķi, bet, ejot ārā, ātri nobučo Mašu.

SPAIKS: Tiksimies vēlāk!

*Viņš strauji dodas laukā no istabas, bet pa ceļam sabužina Vaņas matus.
Tas ir rotaļīgs žests, bet Vaņam tas liekas savādi. Spaiks priecīgi iziet
zālājā, dodoties uz dīķi pie vardēm...*

MAŠA: Tāda ir tā jaunā paaudze. Viņi izģērbjas apakšveļā visu acu priekšā.

VAŅA: Vai viņš tā dara, jo zina, ka es esmu gejs?

MAŠA: Man drīzāk liekas, ka viņš tā darīja, jo zina, ka es tāda neesmu.

VAŅA: Nu, tas ir ļoti dīvaini. Vai tu viņam pateici, ka es esmu gejs?

MAŠA: Nē, kāpēc lai es teiktu? Un vai tu esi gejs? Es atvainojos, vai mums ir bijusi kāda saruna, ko es esmu aizmirsusi?

VAŅA: Nē, man liekas, ka nav. Es tikai... sapratu, ka tu esi sapratusi.

MAŠA: Ak, es sapratu. Man vienkārši likās, ka varbūt tu vēl to noliedz. Vai arī tik ilgos atturības gadus esi kļuvis aseksuāls. Ak, es esmu bijusi slikta māsa. Es atvainojos, mīļais. Kur ir Soņa? Ak, jā, pareizi, es viņu sarūgtināju. Nu, es atvainošos vēlāk.

VAŅA: Man jāsaka, ka es esmu nedaudz pārsteigts, redzot tevi kopā ar šo ļoti jauno cilvēku. Cik viņam gadu?

MAŠA (saņem viņa plaukstu): Ak, Vaņa, mīļais, es esmu tik laimīga, ka esmu kopā ar Spaiku. Viņš ir tik pārdrošs un brīvs, viņš sniedz man enerģiju. Mēs esam kopā 3 mēnešus.

VAŅA: Nu, viņš ir glīts. Vai tā ir laba ideja?

MAŠA: Nenosodi. Vairākus gadus es esmu bijusi ļoti vientuļa, kopš Roberts mani pameta Heidijas Klūmas dēļ.

VAŅA: Heidijas Klūmas?

MAŠA: Es tā vienkārši saku, lai liktu sev justies labāk. Viņš pameta mani kādas dēļ, kura izskatījās nedaudz līdzīga Heidijai Klūmai. Tāpēc es mierinu sevi, sakot, ka tā bija viņa. Es neesmu spējusi noturēt savus vīrus,

es nezinu, kāpēc. Es esmu talantīga, apburoša, veiksmīga – un tomēr viņi mani pamet. Viņi noteikti ir vājprātīgi.

Ienāk Soņa.

SOŅA: Kāpēc tas jaunais vīrietis dīķī ir pliks?

VAŅA: Viņš ir pliks? *(Ieinteresēti skatās laukā pa logu.)* Soņa, viņam ir apakšbikses. Viņš nav pliks.

SOŅA: Labi, apakšbikses, pliks, man tas ir viens un tas pats.

VAŅA: Tev vajag brilles.

SOŅA: Man vajag dzīvi. Man vajag draugu. Man vajag pārmaiņas. Bet nekad nekas nemainās.

MAŠA: Tā, tā, lūdzu, nesāc nu atkal.

SOŅA: Tev ir viegli tā runāt. Tev ir sava dzīve, tev ir sava karjera.

MAŠA: Ak, es vēlētos, kaut tu mani neapskaustu. Tas mani vienkārši iztukšo. Pat, ja tu būtu aktrise, Dievs pasarg', mēs nekad nesacenstos par vienām un tām pašām lomām. Es esmu vadošo lomu tēlotāja, kamēr tu esi drīzāk tā kā...

VAŅA: Maša, man neliekas, ka tev vajadzētu pabeigt šo teikumu.

SOŅA: Paldies, Vaņa.

VAŅA: Nav par ko, Soņa.

MAŠA: Nu, nav jau tā, ka manā karjerā nav bijušas vilšanās, tāpat kā tavā dzīvē, Soņa. Es arī esmu cietusi. Es esmu kinosvaigzne, bet vai mani pazīst kā klasisko lomu aktrisi uz skatuves?

SOŅA: Nē, nepazīst.

MAŠA: Tieši tā! Tas ir ceļš, pa kuru es neaizgāju. Atceries, kad tas slavenais aktiermākslas pasniedzējs gribēja izvēlēties mani par Mašu „Trīs māsās”. Viņš teica, ka es esmu dzimusi, lai spēlētu to lomu. Iedomājies, cik es būtu brīnišķīga. *(Vaņam un Soņai, pēkšņi spēlējot tekstu.)* „Ak, manas māsas, brauksim uz Maskavu! Uz Maskavu, brauksim.” Es būtu to pateikusi ar sāpēm balsī un dvēselē, un tas būtu

elpu aizraujoši. Man liekas, ka skatītāji nezina, cik es varu būt elpu aizraujoša. (*Neviltoti.*) Ak, zaudētās iespējas! Nožēla, nožēla, nožēla!

SOŅA: Nožēla, nožēla!

MAŠA: Lūdzu, nesāc runāt par sevi, Soņa. Tagad runāju es. Tu vari runāt vēlāk.

SOŅA: Kad?

MAŠA: Četros trīsdesmit. (*Atgriežas pie sava stāsta.*) Ak, tas slavenais aktiermākslas pasniedzējs teica, ka es esmu dzimusi, lai spēlētu klasiskas iestudējumos. Un, kad es nospēlēšu „Trīs māsās”, viņš teica, man būs viens klasikas iestudējumu triumfs pēc otra. Es būšu Amerikas Džūdija Denča. Bet man bija jābrauc filmēties tajā filmā par nimfomānisko sērijslepkavu. Scenārijs bija šausmīgs, bet es tur biju tik laba, ka tā kļuva par milzīgu hītu, un, protams, mēs galu galā uztaisījām veselas piecas filmas. Vai jūs esat tās visas redzējuši?

VAŅA: O, jā, protams, ka esam. Tu mums ļoti patīki. Kaut arī tās filmas bija ļoti varmācīgas. Soņa bieži nevarēja skatīties uz ekrānu.

SOŅA: Jā, tā bija.

MAŠA: Ak, mīļā, jūtīgā, garlaikotā Soņa. Tu nespēj skatīties acīs dzīvei, vai ne?

Soņa vēlas atbildēt, bet Maša viņu pārtrauc.

Nē, neatbildi. Tu varēsi runāt četros trīsdesmit.

SOŅA: Kāpēc četros trīsdesmit?

MAŠA: Tas ir mans pusdienas snaudas laiks. (*Kad Soņa ir šausmās.*) Es jokuju, es jokuju – četri trīsdesmit ir kokteiļa laiks, agrā pusstunda. Parasti man ir „Black Russian”.

Un arī dzēriens. Ak, es uzjautrinuos, atvainojiet. (*Atkal sakoncentrējas uz savu stāstu.*) Lai vai kā, kā jau es teicu, tā filma, „Seksīgais slepkava”, tiešām izmainīja manu dzīvi – no cienījamas aktrises tā mani padarīja par pasaules slavenību. Un tā ir atšķirība. „Slava, šis spožais nieciņš.” Kurš to teica?

VAŅA: Kapteinis Āķis.

MAŠA: Īstais kapteinis Āķis?

VAŅA: Nav nekāda īstā kapteiņa Āķa. Viņš bija tikai „Pīterā Penā”.

MAŠA: „Slava, šis spožais nieciņš.” Ļoti interesants teksts pirātam. Un tad viņi man lūdzās veidot turpinājumu, un man tas likās neizbēgami. Mēs uztaisījām veselas piecas. Un tās filmas man atnesa miljonus. Bet es gribēju teikt, ka teātris ir zaudējis izcilu traģisko klasikas iestudējumu aktrisi, kad es nespēlēju savu vārdamāsu Mašu tajā slavenā aktiermākslas pasniedzēja „Trīs māsu” uzvedumā. To es gribēju teikt!

SOŅA: Tu visu laiku runā par šo slaveno aktiermākslas pasniedzēju. Par kuru tu runā?

MAŠA: Par Dereku Seretski.

SOŅA: Kuru?

MAŠA: Dereks Seretskis. Varbūt viņš nebija slavens. Viņš bija slavens man.

VAŅA: Kad tu pie viņa mācījies?

MAŠA: Ak, pirms daudziem gadiem, es nevaru atcerēties datumus vai gadu desmitus. Es vienkārši dzīvoju. Es atceros, ka man ar viņu bija trīs neticamas sesijas. Viņš mācīja Staņislavska sajūtu atmiņu kombinācijā ar Meisnera atkārtojumu tehniku.

Es teicu „Ak, Olga, Brauksim uz Maskavu”, un viņš man teica „Ak, Olga, brauksim uz Maskavu?” Un es teicu „Ak, Olga – BRAUKSIM uz Maskavu.” Un viņš teica „Ak, ak, ak, Olga, brauksim uz MasKAVU.” Un tad es teicu „Ho, ho, ho, brauksim uz Maskavu, Olga. Maskavu, Maskavu, Olga. Ak, Ak, Olga, brauksim!”

Es atvainojos, tas skan neticami neīsti, kad es to saku. Tas liek domāt, ka „Trīs māsās” es būtu bijusi šausmīga. Varbūt tā arī būtu. (*Pēkšņi uzsvērti iesaucas.*) Nē, nē, es būtu bijusi izcila! Nerunāsim vairs par to. Runāsim par kaut ko citu. Soņa, kas tev jauns?

SOŅA: Man nav atļauts runāt līdz četriem trīsdesmit.

MAŠA: Visi te ir tik jūtīgi. Nē, tu vari runāt.

SOŅA: Cik tieši Spaikam ir gadu?

MAŠA: Runāsim par kaut ko jautru. Mēs šovakar ejam uz balli un turklāt vēl masku. Man patīk kostīmu balles.

SOŅA: Mums nav kostīmu, ko vilkt mugurā, Maša.

MAŠA: Jums ir gan. Es paprasīju Samtmicītei sagādāt jums abiem pāris kostīmus, un tie ir mašīnā.

VAŅA (satraucies): Samtmicītei?

SOŅA (satraukusies): Kas ir Samtmicīte?

MAŠA: Kāpēc jūs abi izskatāties nobijušies?

Ienāk Kasandra, skaidrs, ka viņa ir noklausījies aiz skatuves.

KASANDRA: Man bija taisnība! Vai es neteicu – sargieties no Samtmicītes? Es redzēju, ka tas notiks, es jūs brīdināju, bet vai jūs klausījāties?

MAŠA: Kas ir šī persona?

KASANDRA: Es vēlētos zināt, vai es varētu dabūt jūsu autogrāfu? Mana brāļameita ir liela jūsu fane, viņai patīk visas tās „Seksīgā slepkavas” filmas.

MAŠA: Ak, cik jauki. Es ar prieku iedošu viņai autogrāfu.

KASANDRA: Uzrakstiet to Rebekai Sjū, esiet tik laipna. (*Pasniedz Mašai parakstīt mazu kartiņu.*)

MAŠA: Labi. Bekijai Sjū.

Maša paraksta kartiņu, atdod to Kasandrai.

MAŠA: Nododiet savai brāļameitai manus sveicienus. Un kas esat jūs?

VAŅA: Tā ir Kasandra, viņa ir mūsu apkopēja.

KASANDRA: Viņi nekad manī neklausās. Es brīdināju viņus par siks pārņiem, un tad tur bija siks pārņi. Es brīdināju viņus par salauzto kājas pirkstu, un pirksts tika salauzts. Un šorīt man bija sajūta, ka Vaņam un Soņai ir jāsargās no subjekta, ko sauc Samtmicīte.

MAŠA: Nu, viņa nav subjekts.

VAŅA: Kas tad viņa ir?

MAŠA: Viņa ir mana jaunā asistente un pilnībā man uzticama.

SOŅA: Būtu jautri doties uz viesībām, Vaņa. Es jau sen gribēju redzēt māju, kurā dzīvoja Dorotija Pārkere. Vai tu zini viņas pašnāvības dzejoli? Tas bija ļoti asprātīgs, un tai pašā laikā tas būtībā lika tev vēlēt izdarīt pašnāvību.

MAŠA: Zināt, pēc garā ceļa es jūtos diezgan izsalkusi. (*Kasandrai.*) Vai jūs neiebilstu pagatavot mums visiem vieglas pusdienas?

KASANDRA: Es esmu apkopēja. Es neesmu pavāre.

MAŠA: Vai jūs nevarētu pagatavot mums vienkāršu maltīti? *Niçoise* salātus. Varbūt arī šoku *kišē*. Es, protams, jums kaut ko samaksāšu par jūsu pūlēm.

KASANDRA: Es negribu.

MAŠA: Labi. Atdodiet man to autogrāfu, ko es jums iedevu.

KASANDRA: Nē.

MAŠA: Jā.

KASANDRA: Labi, es jums uztaisīšu pusdienas. (*Īgni iziet.*)

MAŠA: Lūdzu, nepievienojiet ēdienam savas dusmas.

SOŅA: Man sāk patikt doma par balli. Tas varētu būt jautri. Varbūt es kādu satikšu. Vai, jebkurā gadījumā, cilvēki tur mani nepazīs un viņiem nebūs sliktas iespaids par mani, un varbūt es varētu ballē būt asprātīga un iegūt jaunus draugus. Kā tev liekas, Vaņa?

VAŅA (*kuram tas liekas apšaubāmi, bet viņš mēģina piekrist*): Ē, noteikti.

MAŠA: Es būšu Sniegbaltīte. Es gribēju, lai Spaiks ir Skaistais princis, bet man liekas, ka viņš būs repa zvaigzne. Tev viņš jāpierunā uz Skaisto princi, labi, Vaņa? Un Samtmicīte izteica labu domu attiecībā uz jums abiem. Vaņa, tu vari būt viens no septiņiem rūķīšiem, mums liekas, ka tev jābūt Īgnam.

VAŅA: Es negribu būt Īgņa.

MAŠA: Tev tas pietāv.

VAŅA: Nē. Ja man ir jāiet, es iešu kā Doks. Tas ar tām brillēm un bārdu. Man liekas, ka es tagad vecumā izskatos pēc viņa.

MAŠA: Nu, varbūt tu vari būt Doks. Viņš nav tik atmiņā paliekošs kā Īgņa.

SOŅA: Kādu kostīmu tu atvedi man?

MAŠA: Mums ar Samtmicīti likās, ka tu varētu būt Lempīgais.

SOŅA: Kas?

MAŠA: Tu zini, rūķis Lempīgais. Un viņš ir gludi skūts, tāpēc tev nevajadzēs likt bārdu.

SOŅA: Es negribu būt Lempīgais! (*Sāk raudāt.*)

MAŠA: Dārgā, Soņa, piedod man. Kurš rūķis tu gribi būt?

SOŅA: Es negribu būt rūķis!

MAŠA: Bet, mīlā, es atvedu tikai divus rūķu kostīmus. Tas ir viss, ko Samtmicīte man sagatavoja.

SOŅA: Pie pakaļas Samtmicīti!

MAŠA: Labi, kas tad tu gribi būt? Dieva dēļ, visa šī jezga par kostīmiem, tās taču ir tikai viesības, ak, Kungs.

SOŅA: Es negribu iet kā tavs rūķis. Es gribu iet kā... Džīna Hārlova. Vai Marlēna Dītriha.

MAŠA: Nu, man jāšaka tā. Es esmu tā, kura tika ielūgta, un es iešu kā Sniegbaltīte. Un acīmredzami jums pārējiem ir jābūt kostīmos, kas ir

pieskaņoti MAN. Sniegbaltūte ir centrālā figūra. Es nevaru pieļaut, ka tu slaieties apkārt, patētiski cenšoties izlikties par Marlēnu Dītrihu.

VAŅA: Ak, Dievs. Tas paliek nekontrolējami. Maša, Soņa negrib būt rūķis, un man jāsaaka, ka es viņu saprotu. Man nav nekas pretī iet kā rūķim, es esmu priecīgs būt par rūķi. Bet vai nav kāda cita pievilcīgāka pasaku tēla, kādā Soņa varētu iet?

MAŠA: Nē, tam ir jābūt no „Sniegbaltūtes”, tam ir jābūt pieskaņotam. Ak, man ir kāda ideja. Soņa, vai tu gribi būt ļaunā ragana ar kārpas uz deguna?

Soņai pietiek izturības pretoties Mašai.

SOŅA: Es negribu būt ragana ar kārpas uz deguna, Maša. Es būšu SKAISTĀ ļaunā karaliene, PIRMS viņa pārvēršas par nejauko raganu. Tā, kura saka – spogulīt, spogulīt, saki man tā, un tā tālāk. Un es izskatīšos labi savā kostīmā!

MAŠA: Nu, es nezinu, vai Samtmičīte var līdz vakaram noorganizēt tādu kostīmu...

SOŅA: Es pati dabūšu kostīmu. Blusu tirgū ir lietoto apģērbu veikaliņš. Šo pēcpusdien es tur aizbraukšu un atradīšu kādu jauku Skaistās Ļaunās Karalienes tipa kostīmu, ko es šovakar vilkšu.

VAŅA: Lieliski, Soņa.

MAŠA: Es nesaprotu, kāpēc jūs abi esat apvienojušies pret mani. Var saprast, kāpēc es tik bieži te neparādos. Un kas tas par vārdu – Blusu tirgus? Pensilvānija mani dažkārt biedē.

SOŅA: Nu, un kādam vārdam tu dotu priekšroku? (*Nicinoši.*) Manhetena? Blusu Vestsaida?

MAŠA: Soņa, es atvainojos, ja es tevi aizvainoju ar to rūķa kostīmu. Bet dari tā, lai tu justos laimīga. Es tikai vēlos būt laimīgu cilvēku vidū.

Soņa nejauši paskatās laukā pa logu.

SOŅA: Kas ir tā jaunā sieviete, ar ko pie dīķa sarunājas Spaiks?

MAŠA (*tūlīt satraucas*): Kāda jaunā sieviete?

Visi trīs paskatās laukā pa logu. Maša izskatās visai satraukusies un strauji pamet dzīvojamo istabu, un nostājas mauriņā, saucot uz dīķa pusi.

MAŠA: Spaik! Spaik! Tu mums te esi vajadzīgs! (*Viņa ienāk atpakaļ istabā.*) Viņš nevar mani dzirdēt. Vai jums ir gongs vai kas tāds?

VAŅA: Priekš kam?

MAŠA: Es vienkārši gribu uztaisīt troksni un atsaukt viņu atpakaļ.

SOŅA: Mums nav gonga. Varbūt tu vari paņemt lielu katlu un dauzīt pa to ar metāla karoti.

MAŠA: O, cik laba doma, paldies, Soņa. (*Iet uz virtuvi.*) Kasandra! Man vajag katlu!

Maša aiziet uz virtuves pusi.

SOŅA (*nevēršas tieši pie Vaņas; viņa ir godīga*): Man neliekas, ka tu tici, ka es šajās viesībās kādu satikšu. Man likās, ka tu paskatījies uz mani ar žēlumu, kad es to teicu.

VAŅA (*cenšoties būt laipns*): Nē, nepavisam ne. Ir jābūt atvērtam negaidītām iespējām. Man liekas, ka tu varētu kādu tur šovakar satikt.

SOŅA: Mūsu dzīves ir beigušās, vai ne?

VAŅA: Jā, man tā liekas.

SOŅA: Es vienalga iešu uz to balli. Un es neiešu, gērbusies kā rūķis.

Atkal ienāk Maša ar lielu katlu un lielu metāla karoti.

MAŠA: Man nācās ar viņu pacīnīties, lai dabūtu katlu laukā no virtuves. Un viņa sāka runāt visu to „Sargieties no tā” un „Sargieties no šitā” padarīšanu. Ar viņu ir ļoti sarežģīti.

Maša atkal iziet laukā un taisa ļoti skaļu troksni, dauzot pa katlu.

MAŠA (*sauc*): Spaik! Spaik! Tu mums esi vajadzīgs! Spaik!

VAŅA: Ā, skaties, viņš viņu pamanīja. Viņš māj ar roku.

MAŠA (*sauc*): Pusdienas ir gandrīz gatavas. (*Kaut ko ierauga.*) Nē, neved to meiteni. Pusdienu nav tik daudz. Saki, lai viņa iet mājās.

VAŅA: Ā, tā meitene nāk kopā ar viņu.

Maša atgriežas mājā, viņa ir dusmīga.

MAŠA: Es nezinu, vai viņš mani nevar dzirdēt vai arī izliekas, ka nevar. Ak, Dievs. Viņa ir ļoti glīta. Un viņa ir ļoti jauna.

SOŅA: Maša, es esmu pārliecināta, ka tavas naudas un tavu sakaru vara noturēs Spaiku tev līdzās ilgu laiku.

MAŠA: Ak. Tas ir mierinoši. Paldies. Man nevajadzētu baidīties no jaunas meitenes, vai ne? Plus es būtībā nezinu, cik viņa ir skaista, varbūt viņa ir pretīga.

Ienāk Spaiks un ŅINA. Ņinai ir nedaudz pāri 20, un viņa ir ļoti glīta un efektīga.

SPAIKS: Skatieties, ko es satiku pie dīķa.

MAŠA: Ā, vai tu kādu satiki?

SPAIKS: Jā. Viņa viesojas pie savas krustmātes un onkuļa, kuri dzīvo kaimiņos. Un tu esi viņas mīļākā aktrise, un viņa atnāca šurp, cerot satikt tevi.

MAŠA: Ak, cik apburoši. Laipni lūgta, jaukā, mazā nimfa.

ŅINA: Sveiki. Ak, ir tik aizraujoši jūs satikt. Mana krustmāte un onkulis man teica, ka es nedrīkstu iet un viņus traucēt, un plus viņas vispār nekad tur nav, bet tad mēs izvilkām savus binokļus un redzējām, kā piebrauc jūsu mašīna, un es domāju – es nevaru noticēt, ka viņa ir te! Es varu satikt Mašu Hārdviku. Sieviete, kura ir iemantojusi slavu un veiksmi teātrī un kino filmās. ES ILGOJOS padarīt teātri par savu dzīvi, un jūs esat mans elks. Un es te esmu tikai uz trim dienām, un es cerēju, ka varētu jūs satikt, bet es neuzdrošinājos domāt, ka tas tiešām notiks. Bet tas ir noticis.

MAŠA (visai draudzīgi): Jā, tu mani satiec. Sveiki. Sveiki.

ŅINA: Un šodien ir mana vārda diena, vai jūs varat iedomāties? Amerikāņiem patīk teikt „dzimšanas diena”, bet man patīk teikt „vārda

diena”, jo es dievinu Antona Čehova lugas, un Irina „Trīs māsās” vienmēr saka: „Ir mana vārda diena”.

MAŠA: Ā, nu... Jauki tevi satikt. Tu esi tik glīta un efektīga, un pilna jaunības cerību un entuziasma. Es gribētu zināt, vai tāpēc vecākiem cilvēkiem ir grūti būt tavā tuvumā.

ŅINA: Es atvainojos, ko?

MAŠA: Neko. Runā mana zemapziņa, nepievērs uzmanību. Daudz laimes vārda dienā. Starp citu, kā tevi sauc?

ŅINA: Es esmu Ņina.

MAŠA (sadusmota): VELNS PARĀVIS!

VAŅA: Kas noticis?

MAŠA: Tā trakā vājpātīgā virtuvē teica man „Sargieties no Ņinas”, un tagad viņas sūda vārds ir Ņina!!!

ŅINA: Ko? Es atvainojos, ko?

SOŅA: Sveika, Ņina, man ir tāda sajūta, ka neviens netaisās jūs iepazīstināt ar mani, es esmu drīzāk tāda kā mēbele istabā, nevis cilvēks. Bet es esmu Soņa, Mašas māsa. Kaut arī es esmu adoptēta un īsti te neiederos. Vai vispār jebkur. Un šis ir mans brālis Vaņa.

VAŅA: Sveika, Ņina. Daudz laimes vārda dienā.

ŅINA: Cik jauki ar jums iepazīties. Un cik smieklīgs joks par to mēbeli.

Visi izskatās samulsuši.

SPAIKS: Es teicu Ņinai, ka iepazīstināšu viņu ar savu menedžeri. Un es uzaicināju viņu uz kostīmu balli.

MAŠA (to aptverot): Tu viņu uzaicināji. Cik mīļi. Man ir ideja! Spaik, kāpēc mēs nevarētu aizmirst par viesībām, ielekt mašīnā un traukties atpakaļ uz Ņujorku – tūlīt pat. Es pēkšņi gribu redzēt kādu Brodvejas šovu. Cik ilgi ir atvērta pēdējā brīža biļešu kase, vai kāds zina?

SPAIKS: Nē, es gribu iet uz balli. Un Ņina ir tik priecīga ar tevi iepazīties. Viņa tevi vienkārši dievina. (*Nedaudz flirtējot.*) Tāpat kā es.

MAŠA (*aptverot, ko viņš saka, nedaudz nomierinājusies*): Nu, jauki, ka tu tā saki, Spaik. Es... ē... jūtos glaimota, ka Ņina mani apciemo. Sveika, Ņina. Daudz laimes vārda dienā.

ŅINA: Paldies.

Ienāk Kasandra.

KASANDRA: Pusdienas nedaudz aizkavēsies. Es nometu omleti uz grīdas. Man vajadzēs sākt visu no gala. (*Ierauga Ņinu, norāda uz viņu.*) Ko es teicu? SARGIETIES NO ŅINAS!

MAŠA: Kasandra, Ņina ir atnākusi ciemos no kaimiņiem, un viņa ir jauka meitene, kas vēlas kļūt par aktrisi.

KASANDRA: Nu, es jūs brīdināju, bet Apollona lāsts nevienam neļauj uzklaut manus brīdinājumus. (*Jūt vilinājumu teikt nelielu runu.*)

Ak, noslēpums un posts nolaižas pār mani kā negaisa mākonis,

Kas ir gaidībās ar lietu un Jupitera bultām.

Šausmīgā patiesā pareģojuma, manas negribētās, bet neapturamās prelūdijas nasta.

Skatieties, skatieties – mums visapkārt ir lauvas un tīģeri, un lāči.

Ak vai, omlete ir neveiksme, es sašķaidu to zem savām kājām.

Vīna ziedošanu nesēji nes zarnas un iekšas,

Un vecāku bērni ir sagriezti gabalos un pasniegti gana pīrāgā.

Kaut kas tajā garšo slikti – nav nekāds brīnums!

Nākamreiz tu neiesi nogalināt Agamemnonu, vai ne?

Viņš jau ir miris. Manu mašīnu vajag pārbaudīt,

Kā es varu visus šos faktus paturēt savā galvā, kad es redzu nelaimi un kolosu.

Slampājat pa ceļu?

Ak, nožēla, ak, posts, ak, maģiskais šausmu ceļojums.

Sargieties no nākotnes. Es zinu, ka jūs mani neuzklausīsiet,

Jūs ignorējat, jo es esmu maza auguma.

Bet man ir taisnība! Es redzu katastrofu, kas gaida jūs visus!

Pusdienas būs apmēram pēc 20 minūtēm!

Viņa izsoļo laukā.

ŅINA: Ak, viņa arī ir brīnišķīga aktrise. No kurienes tas bija, ko viņa tikko citēja?

MAŠA: Man liekas, ka tas bija no kādas grieķu traģēdijas. Bet man šķiet, ka viņa to nedaudz piepušķoja.

ŅINA: Sakiet man... Varbūt tas ir muļķīgs jautājums. Bet kāda ir atšķirība starp tēlošanu filmā un spēlēšanu uz skatuves?

MAŠA: Nē, tas nemaz nav muļķīgi. Filmā tu spēlē kameras priekšā, un tev ir jārunā normālā balsī. Uz skatuves tu esi tādā kā koka kastē cilvēku priekšā, kuri skatās uz tevi, un tev ir jārunā skaļāk. Tā, lai viņi var tevi dzirdēt.

ŅINA: Es saprotu, jā. Kāda bija jūsu mīļākā loma uz skatuves?

MAŠA: Mana mīļākā loma uz skatuves. Nu, man patika visas Ibsena lomas, ko es spēlēju, un Čehovs, un Šekspīrs. Apskatieties mani *guglē*, kad aiziesiet mājās. Turklāt es neesmu vienīgā aktrise šajā istabā. Spaiks ir brīnišķīgi talantīgs. Viņu gandrīz izvēlējās „Apkārtnei 2”.

ŅINA: Jā, viņš man stāstīja.

MAŠA: Spaik, kāpēc tu ne... (*Pēkšņi pamana, ka viņš joprojām ir apakšveļā.*) Ak, Dievs, tu joprojām esi apakšveļā. Spaik, mīlais, kāpēc tu nevarētu uztaisīt kaut ko pretēju striptīzam un uzvilkt mugurā savas drēbes, un tad tu varētu parādīt Ņinai to savu noklausīšanos. Es viņu sagatavoju.

SPAIKS: O, okay. (*Viņš sāk uzvilkt savas drēbes.*) Vispirms man ir jānovelk kurpes, lai es varētu uzvilkt bikses. (*Viņš novelk kurpes.*) Un tagad ir laiks džinsām. (*Viņš uzvelk džinsas, bet ļoti pavedinoši, grozot savu ķermeni.*) Bet es neaiztaisīšu rāvējslēdzēju līdz galam ciet. Vēl ne.

Visi uz viņu skatās, jo nav pārliecināti, ko citu darīt. Vaņa pieiet tuvāk un apsēžas uz grīdas, viņu nekaunīgi vērojot.

MAŠA: Varbūt mums nevajag skatīties uz Spaiku, kamēr viņš ģērbjas.

SPAIKS: Nē, viss kārtībā, man nav iebildumu.

MAŠA pievēršas kādu mēbeļu piekārtošanai, lai iekārtotu sagaidāmo noklausīšanos. Spaiks turpina veikt savu „apgriezto striptīzu”.

Es atstāšu rāvējslēdzēju nedaudz vaļā. Jo es zinu, ka man vajadzēs iebāzt biksēs kreklu, kad es to uzvilkšu.

SOŅA: Vai mums aiziet prom, kamēr viņš pabeidz?

SPAIKS: Nē, es esmu gandrīz beidzis. Tā, es varētu vispirms uzvilkt kreklu, vai arī es varētu vispirms uzlikt siksnu. Man liekas, ka es likšu siksnu.

Viņš spēlējas ar siksnu, pirms to uzlikt. Vai arī viņš to uzliek, bet noņem ar to varen ilgi... Kad viņš turpina seksīgi gorīties, Maša pievēršas viņam...

MAŠA: Ko tu dari? Vai tu esi traks?

SPAIKS (*viņš tikai paklausīja*): Tu man liki uztaisīt apgriezto striptīzu.

MAŠA: Tiešām? Nu, es esmu pārliecināta, ka es tā nebiju domājusi. Vienkārši apģērbies, Dieva dēļ.

SPAIKS: Okay, okay. (*Ninai.*) Vecākā paaudze vienmēr tā satraucas par saviem ķermeņiem.

MAŠA: Okay, tagad tu atkal esi apģērbies, ļoti labi, paldies. Mēs visi lieliski pavadījām laiku.

SPAIKS: Velns parāvis, tu šodien esi dīvainā noskaņojumā.

ŅINA: Labi, varbūt man vajadzētu iet prom.

SPAIKS: Nē. Es gribēju tev parādīt savu noklausīšanos. Ja nu vienīgi tu nevēlies redzēt.

ŅINA: Nē, es labprāt redzētu.

Visi apsēžas, lai skatītos.

SPAIKS: „Apkārtnes” oriģinālās sērijas ir par to jauno aktieri, kurš piedalās filmās, un tās ir par puisiem, kas slaistās viņam apkārt – viņa draugiem, viņa menedžeri, viņa aģentu. Visi grib kādu daļiņu no viņa.

ŅINA: Es būtu ļoti satraukusies, ja man kādreiz būtu jāiet uz noklausīšanos. Bet es būtu arī ļoti saviļņota.

SPAIKS: Jā, noklausīšanās ir grūta. Man tiešām palaimējās, ka mani trenēja tāds profs kā Maša.

MAŠA: Jā, tagad ķersimies pie noklausīšanās.

SPAIKS: Un tā, man bija noklausīšanās „Apkārtnes 2” sērijām. Un tām bija citādāks uzstādījums, jo šajās bija kāds daudzsološs aktieris, kurš sāk kļūt slavens filmās, bet viņu spēlē kāds cits, tāpēc ir uzstādījums, ka tas ir cits personāžs.

MAŠA: Tas nav uzstādījums. Viņš ir cits personāžs.

SPAIKS (*sasmejas, saprotot, ka ir saputrojies*): Pareizi. Es to zinu. Viņu sauc Bredlijs Vuds, un tā ir galvenā loma. Un *šajā* versijā viņa svīta ir veca dāma, kura ir viņa aģente, un jauns puisis, kas sēž uz kokaīna, kurš ir viņa menedžeris, un viņa labākā draudzene no augstskolas, kura ir meitene, kas ir viņā ieķērusies, bet viņai ir tāda slimība, kas liek viņai raustīties konvulsijās, tāpēc viņa nekad nevar nevienu noskūpstīt, jo viņai sākas konvulsijas. Un es dzīvoju kaimiņos rabīnam, kuru spēlē Džūds Hiršs. Bet katru nedēļu viņu nerāda.

MAŠA: Jā, jā. Virzīsimies uz priekšu, soli pa solim.

SPAIKS: Okay, un viņam ir dēka ar to vecāko dāmu aģenti, bet viņš domā par to, ka vajadzētu nomainīt aģentu. Šī ir aina starp Bredliju Vudu un viņa aģenti.

ŅINA: Skaidrs.

SPAIKS: Okay, viņš ienāk istabā, un tur ir menedžere. „Ei, labi izskaties. Kā tev tas izdodas?” Un Maša lasīja pārējo tekstu. Vai tu atceries, Maša?

MAŠA: Daļēji. Bet es domāju, ka tev vajadzētu mēģināt to runāt kā monologu... mēs visi sapratīsim, kāds ir pārējais teksts.

SPAIKS: Okay, okay.

Viņam patīk šis izaicinājums. Viņš izmaina ķermeņa valodu un sāk spēlēt ainu, varbūt atpogā krekla augšējās trīs pogas.

Ei, labi izskaties. Kā tev tas izdodas? (*Apzinīgi improvizē, ka klausās, lai sanāktu monologs.*) Ko? Kas tev to teica? Ei, neraudi. Izbeidz, pasmaidī.

Turklāt, tas nav izlemts. (*Uzsvērti klausās.*) Nu... jā, tā ir taisnība, es satikos ar dažiem aģentiem CAA. Jāsaka, ka viņi tiešām radīja iespaidu. Es gribēju teikt, viņi var piezvanīt Sandijai Bulokai, viņi var piezvanīt Džūlijai Robertsai. Tev jāatzīst, ka tu nepazīsti tāda mēroga personas. Ko? (*Viņš klausās.*) Kā ar lojalitāti? Kā ar manu karjeru? Kā ar manu attīstību? Jā, es zinu, ka tu esi manī ieguldījusi daudz laika. Bet es arī esmu ieguldījis tevī daudz laika. Un es nezinu... Man liekas, ka CAA man varētu patikt labāk. Ko? (*Klausās.*) Ak, tas. Nu, jā, tas, ka es aizeju pie cita aģenta, nenozīmē, ka mēs nevaram šad un tad pārgulēt. Nu, man liekas, ka tas ir šad un tad. Es gribēju teikt, ka es guļu arī ar citiem cilvēkiem. Es gribu būt veiksmīgs, es nevaru visu laiku gulēt tikai ar vienu veceni. O, es atvainojos, neraudi. „Veceni” es domāju kā komplimentu. (*Klausās.*) Ak, tā? Labi, ej dirst!

Viņš paklanās, smaida.

MAŠA: Vai tas nebija labi?

Maša sāk aplaudēt. Ņina patiesi domā, ka tas bija labi. Vaņa un Soņa jūtas nedaudz šokēti, bet vienalga aplaudē.

ŅINA: O, tas bija brīnišķīgi. Es jūtu, ka tevi nākotnē gaida lielas lietas.

SPAIKS: Jā, forši. Paldies.

Ienāk Kasandra.

KASANDRA: Pusdienas ir galdā. Ir „Campbell” zupa un tunča sviestmaizes. Mani palūdza uztaisīt pusdienas tikai četriem, bet es izstiepu uz pieciem, kaut arī tunča uz sviestmaizēm ir visai maz. (*Aiziet.*)

MAŠA: Nu, pusdienas izklausās atbaidošas, bet iesim?

ŅINA (Mašai): Ai, jūs esat tik laipna, ka ielūdzat mani uz pusdienām, bet man vairāk nevajadzētu uzbāzties. Un jūs uzaicinājāt mani uz masku balli, tāpēc es atgriezīšos vakarā, labi?

MAŠA: Jā, mīlā. Tas būtu jauki. Tu varētu atnākt 7:30, tas ir tepat netālu, Dorotijas Pārkeres mājā.

ŅINA: Brīnišķīgi. Tiksimies vēlāk. Bija prieks ar jums visiem iepazīties. (*Mašai.*) Un īpašs gods iepazīties ar jums, mis Hārdvika.

Ņina aiziet. Visi brīdi klusē.

MAŠA: Tā. Tas bija... jautri. Man jāiet atlaisties. Man liekas, ka es atturēšos no tunča sviestmaizēm.

SOŅA: Un man ir jāaizbrauc uz Blusu tirgu un jāatrod kostīms.

MAŠA: Spaik, vai tu vēlies kopā ar mani nosnausties?

SPAIKS: Man liekas, ka es ieēdīšu zupu un sviestmaizes.

MAŠA: Man liekas, ka man sāk sāpēt galva. Atvainojiet.

SPAIKS: Es ienākšu pēc brīža un pamasēšu tevi.

MAŠA: Tas būtu jauki, paldies. (*Kāpj augšā pa kāpnēm.*)

SOŅA: Vaņa, vai gribi braukt kopā ar mani?

VAŅA: Zini, zupa un sviestmaize nemaz neizklausās tik slikti. Man liekas, ka es varbūt palikšu un paēdīšu pusdienas.

SOŅA: Labi. Tad tiksimies vēlāk. Uz redzēšanos, Spaik. (*Aiziet.*)

SPAIKS: Un tā, esam palikuši tikai mēs ar jums, draugs.

VAŅA: Jā.

SPAIKS: Ir laiks piesiet dūšu, ja? (*Draudzīgi, bet viņa balsī skan flirts; viņš tā runā ar visiem.*)

VAŅA: O, jā, pareizi.

SPAIKS: Sakiet, vai jums patika mana noklausīšanās? Varat atbildēt godīgi.

VAŅA: Mm... Man ļoti patika. Es nesaprotu, kāpēc „HBO” jūs neizvēlējās. Es domāju, ka viņiem jābūt... galīgi stulbiem.

SPAIKS: Jā, saskrūvējušies, ne? Nu, veco zēn, iesim kaut ko uzkost un jūs man pastāstīsit vairāk, kā jums likās.

Viņi dodas prom uz ēdamistabu.

VAŅA (*nejūtas pārliecināts par to, ko vēl viņš varētu pateikt*): Pastāstīšu vairāk? Labi...

Viņi aiziet uz ēdamistabu.

2.AINA

Durvju zvans.

MAŠA (*aiz skatuves sauc*): Ienāciet! Durvis ir vaļā.

Ienāk Maša, gērbusies kā Sniegbaltīte un turot gana spieķi. Viņas kostīms ir tāds kā vecajā Volta Disneja multfilmā: viņai ir koši zils ņieburs ar kuplām piedurknēm ap pleciem. Viņai ir gari, dzeltenī svārki līdz grīdai un matos sarkana lente. Viņa izskatās labi, bet uzmanību tomēr vairāk piesaista kostīms. Iespējams, ka viņa turpina uzvilkt kādas kostīma detaļas.

Tikmēr ir ienākusi Ņina, viņa ienāk dzīvojamā istabā. Viņa ir ģērbusies kā princese. Viņai rokās ir brīnumnūjiņa.

ŅINA: Sveiki. Ak, Dievs, jūs izskatāties brīnišķīgi.

MAŠA: Ak, Kungs, es jums neteicu par kostīmiem, vai ne? Par ko jūs esat pārgērbusies?

ŅINA: Man nekā nebija, bet mana krustmāte un onkulis aizveda mani uz „K-Mart”, un es esmu princese.

MAŠA: Ak, tā? Skaidrs. Es nesapratu. Man likās, ka jūs esat bērns, kurš uzvilcis savas mātes drēbes.

ŅINA: Es atvainojos. Es nezināju, ka iešu uz masku balli.

MAŠA: Nē, tas ir acīmredzami.

ŅINA: Par ko jūs esat pārgērbusies?

MAŠA: Par ko es esmu pārgērbusies? Tu nevari pateikt?

ŅINA: It kā ne. Vai jūs esat tā mēmā kino aktrise no tās vecās filmas, kura dzīvo lielā namā un saka „Es esmu gatava tuvplānam, mister De Mil”? Kā viņu sauca?

MAŠA: Nē, es neesmu Norma Desmonda. Kaut arī es tā jūtos, kad esmu tev blakus. Tu noteikti redzi manu auru.

ŅINA: Es nekad īsti neesmu redzējusi to filmu. Es tikai redzēju klipu, kur viņa saka „gatava tuvplānam”. Tad par ko jūs esat pārgērbusies?

MAŠA: Es esmu ģērbusies kā Sniegbaltīte. Volta Disneja versijā.

ŅINA: Es nekad neesmu redzējusi „Sniegbaltīti un septiņus rūķīšus”. Vai tas ir līdzīgi „Mazajai nāriņai”?

MAŠA (nedaudz sapīkusi): Nē. Viena ir par nāriņu, un otra ir par rūķīšiem.

ŅINA: Skaidrs.

MAŠA: Un, tā kā es esmu Sniegbaltīte, man liekas, ka pārējiem cilvēkiem, kuri kopā ar mani iet uz balli, jābūt *saistītiem* ar Sniegbaltīti.

Ienāk Vaņa, ģērbies kā viens no septiņiem rūķiem. Lielā adītā cepurē, kas nokarājas, ķirbja krāsas kreklā ar siksnu apkārt un brūnās biksēs.

MAŠA: Redzi – šādi. Tas ir Īgņa, viens no septiņiem rūķiem.

VAŅA: Doks.

MAŠA: Pareizi. Doks. Kāds cits no septiņiem rūķiem.

VAŅA: Jūs labi izskatāties, Ņina.

MAŠA: Neizskatās vis. Viņa izskatās pēc bērna, kas pārgērbies Helovīnam. Baidos, ka es to nevaru pieļaut.

ŅINA (*bēdīgi, bet paklausīgi*): O. Nu, tad varbūt es nevaru iet. Man žēl, ka man nav pareizā kostīma...

VAŅA: Maša...

MAŠA: Nē, nē, Ņina. Es nesaku, ka tu nevari iet uz balli. Es atvainojos. Es tiešām esmu briesmone, bet manā vecumā – lai kāds būtu šis vecums, – pierod rīkoties, kā ienāk prātā. Es droši vien esmu monstrs, bet mīļš monstrs, tā es ceru. Turklāt, labā ziņa ir tāda, ka man ir lieks kostīms, kas IR saistīts ar Sniegbaltīti, un, ja vien tu to uzvilksi, mēs visi būsīm ļoti laimīgi. Tā, pagaidi tepat, man jāpajautā Spaikam, kur viņš to nolika.

ŅINA: Ai, es nevaru vien sagaidīt, lai redzētu, ko vilks viņš.

MAŠA: Tiešām? Kāpēc?

ŅINA: Nu, es nevaru vien sagaidīt, lai redzētu, ko vilks visi.

MAŠA: Okay.

VAŅA: Par ko viņš pārgērbsies?

MAŠA: Viņš būs Skaistais princis. Vajadzēja ilgu laiku, lai viņu pārliecinātu, tāpēc visi sakieta viņam, ka viņš izskatās seksīgi. Tu nē, Ņina. Vaņa, tu viņam pasaki. Es tūlīt atgriezīšos. (*Pēkšņi Maša saņem*

abas Ņinas plaukstas.) Paldies, Ņina, ka tu esi tik atsaucīga. (Iztur pauzi, sakustas, uzkāpj otrajā stāvā.)

ŅINA: Es nevaru vien sagaidīt, kāds kostīms viņai ir priekš manis.

VAŅA: Es baidos, ka zinu. Man liekas, ka jūs būsiet rūķis tāpat kā es. Lempīgais.

ŅINA: Es esmu tik priecīga, ka es piedalos. Man patīk būt kopā ar mākslas cilvēkiem, tādiem, kas kaut ko rada, kas spēlē, kas novērtē mākslu.

VAŅA: Nu, Maša acīmredzami tam atbilst. Es baidos, ka mēs ar Soņu esam vienkārši... divi neaptēsti lempji.

ŅINA: O, es tā nedomāju. Man liekas, ka jums abiem ir apslēptas rezerves, kas vienkārši vēl nav atklātas. Vai arī varbūt jūs kaut ko radāt, bet nevienam nestāstāt.

VAŅA: Interesanti, ka jūs tā sakāt. Es kaut ko rakstu... Es nevienam neesmu stāstījis, pat Soņai ne.

ŅINA: Man jau tā likās. Es to jutu. Vai tas ir kāds TV eksperiments?

VAŅA: Nē, tā ir luga. Nepabeigta. Un es domāju par to lugu, ko Konstantīns raksta „Kaijā”. Tā ir ļoti eksperimentāla un noslēpumaina, un es nekad nevaru pateikt, vai šī luga ir apsteigusi savu laiku vai arī tā ir vienkārši... vāja luga. Un tāpēc man likās, ka man patiktu uzrakstīt pašam savu versiju par šo lugu, bet attiecināt to uz tagadni un paskatīties, vai tā... būs laba vai ne.

ŅINA: O, es jūtos pagodināta, ka jūs man to izstāstījāt. Es esmu pārliecināta, ka tā ir laba. Man vienmēr ir tik žēl Konstantīna, kad es lasu šo lugu, viņi pret viņu izturējās tik nejauki.

VAŅA: Nu, dzīve droši vien nav rožu dārzs.

ŅINA: Jūs man atgādināt manu tēvoci, tikai esat jaukāks un mākslinieciskāks. Viņš bieži atraugājas un daudz nerunā. Bet jūs neatraugājaties, cik es esmu pamanījusi, un jūs esat kluss, bet jūs runājat, kad tiek uzrunāts. Vai es varu jūs saukt par tēvoci Vaņu?

VAŅA: Ja jums tā patīk.

ŅINA: Kāpēc es rīt nevarētu visiem izlasīt priekšā jūsu lugu?

VAŅA: O, es nezinu, vai es gribu, lai citi to dzird. Varbūt tā ir šausmīga. Kad es biju mazs, es kaut ko uzrakstīju, un mans tēvs pajokoja un teica, ka tas ir patētiski.

ŅINA: Kādā veidā to var uztvert par joku?

VAŅA: Labs jautājums.

ŅINA: Ļaujiet man rīt to izlasīt. Varbūt privāti jums. Vai arī – drosmīgāka izvēle – visiem.

VAŅA: Labi. Es negaidīju, ka kļūšu par jūsu draugu.

ŅINA: Es priecājos, ka kļuvāt.

VAŅA: Man likās, ka jūs būsiet vairāk tā kā Spaika draudzene.

ŅINA: Viņš ir briesmīgi izskatīgs.

VAŅA: Jā, droši vien ir gan.

ŅINA: Vai nav briesmīgi, ka pievilcīgi cilvēki ir tik harizmātiski?

VAŅA: Jā, briesmīgi.

Ienāk Maša ar kasti, viņai seko Spaiks. Spaiks ir ģērbies kā romantisks pasaku princis. Zeķubikses, kronis, plats, balts kreklis ar V-veida izgriezumu, kas izrotāts ar mežģīnēm.

MAŠA: Beidzot mēs to atradām.

SPAIKS: Tu teici, ka viņai nav kostīma. Viņai mugurā ir kostīms.

MAŠA: Tas nesader ar Sniegbaltīti. Ņina saprot.

SPAIKS: Man liekas, ka viņa izskatās labi.

MAŠA: Nav svarīgi, ka viņa izskatās labi, ja tas nesader ar Sniegbaltīti. Mēs visi piekritām tam, ka galvenā ir Sniegbaltīte.

SPAIKS: No mums neviens tam nepiekrita.

MAŠA: Aizveries.

ŅINA: Viss kārtībā, es gribu, lai mis Hārdvika ir laimīga. Es vilkšu jebkuru kostīmu, ko viņa vēlas.

MAŠA: Paldies, mīļā. (*Spaikam.*) Aizej, dabū papīra kasti viņas galvai, labi? (*Ņinai.*) Nē! Es tikai jokoju. Lūdzu, sauc mani par Mašu.

ŅINA: Paldies.

MAŠA: Tā, tu varētu iet pārgērbties uz virtuves vannas istabu.

SPAIKS: Tajā nav vairāk vietas kā pieliekamajā.

MAŠA: Viņa ir maza meitene, es esmu pārliecināta, ka gan jau viņai tur pietiks vietas.

ŅINA: Labi, es drīz būšu atpakaļ. (*Viņa aiziet uz virtuvi.*)

MAŠA: Vaņa, kā tev liekas, vai Spaiks izskatās pēc prinča?

VAŅA: Man liekas, ka viņš izskatās ļoti labi.

MAŠA: Kā citādi.

VAŅA: Viņš izskatās seksīgi. Kaut arī lielākam efektam viņam būtu jāiet apakšveļā.

SPAIKS: Es jau tā teicu.

MAŠA: Šodien tu jau par daudz esi bijis savā apakšveļā. Nestrīdēsimies. Es pārvēršos par harpiju. Ļaujiet man izmainīt savu auru. Visi uz mirkli palieciet klusu.

*Ar plaukstām viņa grūž projām gaisu, it kā tas būtu apgānītā aura, no kuras viņa vēlas atbrīvoties. Aizgrūžot šo auru projām, viņa jūtas labāk.
Viņa atslābinās un elpo vieglāk.*

O, es jūtos labāk. Dzīve ir laba. Un, Spaik, tu izskaties brīnišķīgi kā Skaistais princis.

SPAIKS: Paldies. Tu esi forša Sniegbaltīte.

Spaiks un Maša skūpstās. Vaņa pieklājīgi novērš skatienu.

Ienāk Soņa. Viņa ir ģērbusies mirdzošā, vizuļiem rotātā tērpā, kas uzreiz pievērš visu uzmanību. Viņai ir spoži auskari, rokassprādzes un tiāra.

Viņa izskatās ļoti labi. Tā var būt skaista koši tirkīzzila krāsa. Viņa neizskatās pēc Ļaunās karalienes no „Sniegbaltītes”. Bet viņa izskatās labi.

SOŅA (*Megijas Smitas balsī*): Spogulīt, spogulīt, saki man tā. Kura ir visskaistākā? Vai tā esmu es, Sidnej? Kaut šovakar tā būtu es.

MAŠA: Ko tu dari?

SOŅA (*savā parastajā balsī*): Es esmu Megijas Smitas spēlētā Ļaunā karaliene no „Sniegbaltītes”, kad viņa gāja saņemt „Oskaru”.

MAŠA: Bet Megijai Smitai nav nekāda sakara ar... ak, nav svarīgi, es padodos, viss ir kārtībā. Tu esi Ļaunā karaliene, tā es visiem teikšu.

SOŅA (*Megijas Smitas balsī*): Ko spēlēja Megija Smita, kura vēlāk saņēma „Oskaru”. Ak, Sidnej, kā tu domā, vai es uzvarēšu? Man jau ir viens „Oskars” par „Mis Džīnu Brodiju” – (*Pārveido savu Megijas Smitas balsi, ieviešot skotu akcentu.*) „Maziņie, es nodarbojos ar to, ka sēdinu vecas galvas uz jauniem pleciem.” (*Atgriežas pie sākotnējās Megijas Smitas balss.*) – bet būtu jauki dabūt otru „Oskaru”, manam pirmajam ir tik vientuļi uz kamīna malas. Vai tu piekrīti, Sidnej? Vai es šovakar uzvarēšu? Kaut šovakar tā būtu es.

SPAIKS: Sidnejs? Sidnejs Kovaļskis?

MAŠA: Ir Stenlijs Kovaļskis, nevis Sidnejs Kovaļskis.

SOŅA (*Megijas Smitas balsī*): Sidnej, varbūt es nedaudz piedzeršos, pirms viņi nosauks nominācijas. Neslaisties apkārt pie citiem galdiem, pametot mani bez uzmanības. Šovakar ne, Sidnej.

MAŠA: Es nesaprotu, ko viņa dara.

VAŅA: Soņa spēlēja Megiju Smitu no „Kalifornijas svītas”. Viņa spēlēja aktrisi, kura ir precējusies ar geju vārdā Sidnejs, ko spēlēja Maikls Keins, un filmā viņi kopā iet uz „Oskara” ceremoniju.

SOŅA (*Megijas Smitas balsī*): Tieši tā. Filmā viņa spēlēja aktrisi, kura ir nominēta „Oskaram” un kura pēc tam nedabū „Oskaru”, nabadzīte... Bet

reālajā dzīvē viņa tika nominēta par to, ka spēlēja nominētu aktrisi, un tad to DABŪJA. Nominētā aktrise, kas nedabūja „Oskaru”, kļuva par nominēto aktrisi, kas dabūja „Oskaru”. Tas viss bija īsti Pirandello stilā. Un diezgan nekaunīgi.

MAŠA: Tu šovakar izskaties ļoti labi, Soņa. *(Pauze.)* Man liekas, ka mums vajadzētu apmainīties ar kostīmiem.

SOŅA: Ko?

MAŠA: Nē, es pajokoju. Es izsaku pašironisku joku par to, cik es esmu konkurētspējīga. Spaik, aizej uz virtuvi un apskaties, vai Ņinai nav iesprūdis durvju rokturis vai kas tāds.

SPAIKS: Okay.

Viņš aiziet.

MAŠA: Es nezinu, kāpēc man likās, ka būs jautri iet uz masku balli. Un katreiz, kad es atbraucu uz šo māju, es kļūstu nelaimīga.

VAŅA: Runājot par māju, vētras kļūst arvien spēcīgākas, Kasandra saka, ka mainās klimats un pēc 10 gadiem mēs visi būsime miruši, bet, jebkurā gadījumā, mums vajag salabot jumtu.

MAŠA: Ak, es gribēju jums pateikt. Es esmu nolēmusi pārdot māju. Es gribēju teikt – es tajā ieguldu kaudzēm naudas un manis te nekad nav, un nevienam no jums nav naudas, ko ieguldīt mājā, un Samtmičīte laipni piedāvāja pārskatīt manus izdevumus, un viņa norādīja, ka es ieguldu tik daudz naudas šajā vecajā mājā, uz kuru es gandrīz nekad nebraucu.

SOŅA: Es neticu savām ausīm. Mēs te uzaugām. Te ir mūsu saknes.

MAŠA: Labi, nebūsim sentimentāli. Es joprojām filmējos, bet viņi man nemaksā tik daudz kā agrāk.

VAŅA: Soņa, „Sargieties no Samtmičītes” nebija par kostīmiem, tas bija par mājas pārdošanu.

SOŅA: Maša, šī Samtmičīte saduļķo tavu spriedumu. Neaizmet prom māju, kuru mēs mīlam un kurā mēs esam dzīvojuši visu savu mūžu. Un kā tad ar ķiršu dārzu?

MAŠA: Kādu ķiršu dārzu?

SOŅA: Mums ir liels puduris ar ķiršu kokiem, vai tu no savas bērniības tos neatceries?

MAŠA: Ak, laikam, miglaini. Vai tad tur nav tikai kādi 9 vai 10?

SOŅA: TAS IR DĀRZS!

MAŠA: Nepacel balsi. Tie ir tikai koki.

VAŅA: Maša – tātad tu gribi pārdot māju un izlikt mūs uz ielas???

MAŠA: Ak, muļķības, jūs varat dabūt dzīvokli.

SOŅA: Bet šīs ir mūsu mājas.

MAŠA: Ak, Dievs, kas par jezgu. Man nevajadzēja to tagad pieminēt. Aizmirstiet par to, iesim un vienkārši izbaudīsim masku balli, labi? Spaik! Pasteidzies! (*Vaņam un Soņai.*) Vai jūs gribat braukt kopā ar mums?

VAŅA: Man liekas, ka mēs ar Soņu brauksim ar savu mašīnu.

MAŠA: Jā, tas izklausās labi. Paklau, beidziet izskatīties tik bēdīgi. Finansiāli man ir jābūt praktiskai. Tāpēc tagad to aizmirsīsim un dosimies jauki pavadīt laiku šajās viesībās, labi? (*Sauc.*) Spaik, pasteidzies! Es eju uz mašīnu.

Maša aiziet. Vaņa un Soņa skatās viens uz otru.

No virtuves ienāk Spaiks un Ņina. Ņina ir ģērbusies kā Lempīgais.

Kostīms viņai ir daudz par lielu, kaut arī viņa izskatās burvīgi.

SPAIKS: Ko Maša tā kļiedza?

VAŅA: Viņa tevi gaida mašīnā.

SPAIKS: O, okay. (*Sauc Mašas virzienā.*) Nāku!

Spaiks dodas uz piebraucamo ceļu. Ņina grib viņam sekot, bet atgriežas pie Vaņas un Soņas.

ŅINA: Es jūtos tik laimīga. Jūs visi te esat tik jauki pret mani. Bet vai es varu kaut ko pajautāt? Kā jums liekas, kā es izskatos?

VAŅA: Man liekas, ka jūs izskatāties brīnišķīgi.

ŅINA: Tiešām? Paldies. Un, Soņa, jūs izskatāties graužoši. Jūsu kostīms ir daudz labāks nekā Sniegbaltītei.

SOŅA: Jā, man liekas, ka šovakar es viņu esmu pārspējusi. Tomēr ilgtermiņā viņai ir līdzekļi, kā uzvarēt.

ŅINA: O, es jūtu skumjas. Neesiet skumja. Dzīve ir brīnišķīga, vai ne? Ak, tēvoci Vaņa, mīļā Soņa, - šorīt es pamodos bez cerībām uz savām mākslinieciskajām izpausmēm, un šovakar Spaiks man ir piedāvājis iespēju dabūt aģentu, un es eju uz viesībām ar pasauleslavenu aktrisi un filmu zvaigzni. Ak, dzīve ir kā gara, gara taka mežā, kur priekšā gaida daudzi brīnišķīgi pārsteigumi. Māksliniecisks piepildījums, slava, laime... mīlestība. Vai jūs piekrītat?

SOŅA (skarbi un nepiekrītoši): Protams.

VAŅA (laipnāk): Jā, jā. Tas viss un vēl vairāk.

Maša sauc no ārpusēs vai arī ienāk priekšnamā un sauc iekšpusē.

MAŠA: Ei, Lempīgais! Kāp mašīnā, man nepatīk gaidīt uz cilvēkiem. Cilvēki gaida uz mani, nevis otrādi, okay?

ŅINA (Vaņam un Soņai): Tiksimies viesībās.

Maša iet atpakaļ uz mašīnu, Ņina seko cieši aiz viņas. Vaņa un Soņa skatās viens uz otru.

SOŅA: Maša pārdod māju. Un viņa saka: „Iesim un labi pavadīsim laiku viesībās.”

VAŅA: Es zinu. Mēs veltījām visus šos gadus, lai rūpētos par saviem vecākiem, bet mēs aizmirsām dzīvot paši savu dzīvi.

SOŅA: Ak, Dievs.

VAŅA: Varbūt tu vēlies neiet uz viesībām? Mēs varētu paskatīties, vai virtuvē ir kūka, un visu apēst, un tad vārtīties pa grīdu, līdz mēs atslēgsimies cukura izraisītā komā.

SOŅA: Ā, tu atceries, kā mēs te pavadījām pagājušo Jauno gadu. Tas bija jautri. Bet šovakar es negribu to darīt. Nē, mēs esam gērbušies kostīmos, mēs nekad neizejam no mājas, es saku... (*Megijas Smitas balsī.*) Iesim uz viesībām, Sidnej.

Vaņa piedāvā savu roku; viņi ar Soņu aiziet.

II CĒLIENS

1.AINA

Pēc viesībām. Piebraucošas mašīnas skaņa. Varbūt balsu skaņas ārpusē uz piebraucamā ceļa, vārdus nevar saklausīt.

Ienāk Soņa un Vaņa un dodas uz dzīvojamo istabu.

VAŅA: Kas Mašai lēcies?

SOŅA (*labā garastāvoklī, izbaudot to, ka Mašai nav laba garastāvokļa*):
Man neliekas, ka viņa labi pavadīja laiku.

VAŅA: Viņa sarunājās ar daudziem cilvēkiem. Man likās, ka viņa labi pavada laiku.

MAŠA: Ššš. Tur viņa nāk.

Ienāk Maša, viņa ir sliktā garastāvoklī.

MAŠA: Ak, Dieva dēļ. (*Sauc uz mašīnas pusi.*) Es nesaprotu, kāpēc viņa nevar *aiziet* uz mājām. Vai tad viņa nedzīvo tieši kaimiņos?

Spaiks, arī sakaitināts, seko viņai.

SPAIKS: Laukā ir tumšs. Viņa var iekrist kādā grāvī.

MAŠA: Viņa ir jauna, tas viņai nekaitēs.

SPAIKS: Maša, izbeidz kliegt ārā pa durvīm, ka tas ir normāli, ja Ņina iekritīs grāvī.

MAŠA: Es viņai to nenovēlu. Es tikai domāju... labi, ja tu gribēji viņu aizvest līdz durvīm, kāpēc tu vispirms neaizvedi viņu, kad mēs ar tevi bijām mašīnā kopā... un tagad... tu brauksi otro reizi.

SPAIKS: Maša, es vienkārši vispirms nepadomāju atbraucu šurp. No kā tu baidies? Vai tu gribi braukt *kopā* ar mani, kamēr es aizvedīšu Ņinu līdz mājām?

MAŠA: Nē. Noteikti ne. Un es ne no kā nebaidos. Vienkārši nepaliec ilgi.

SPAIKS: Labi. Pēc brīža tiksimies.

MAŠA: Labi, dārgais.

SPAIKS (*aizgriezies, viņu ir grūti dzirdēt*): Negaidi. (*Aiziet.*)

MAŠA (*Vaņam un Soņai*): Es tikai nesaprotu, kāpēc viņš viņu neaizveda pirmo. Jūs saprotat, ko es gribu teikt?

VAŅA: Neviens no mums par to neiedomājās. Viņa taču aizbrauca no šejienes, tāpēc likās loģiski atvest viņu atpakaļ te.

MAŠA: Pagaidiet mirklīti. Vai viņš tikko teica „negaidi”?

VAŅA: Tiešām? Es neesmu pārliecināts.

SOŅA: Jā, viņš tā teica. Es biju pārsteigta, ka tu nenokriti uz grīdas un neturēji viņu aiz kājām.

MAŠA: Ko?

SOŅA: Kad viņš teica „negaidi”. Man likās, ka tu kaut ko teiksi.

MAŠA: Nē, viņš noteikti pateica kaut ko, kas izklausījās līdzīgi. Viņš taču tikai aizved viņu uz kaimiņu māju. Tas nevarētu prasīt vairāk par 5 minūtēm.

SOŅA: Varbūt viņš ieies iekšā un satiksies ar viņas ģimeni. Varbūt viņa piedāvās viņam tasi tējas. Vai brendiju. Un brendija malkošana var paņemt ļoti ilgu laiku. Un viņiem būs ilga, ilga saruna.

MAŠA: Kas tev šodien lēcies? Tu esi tik naidīga pret mani.

VAŅA: Nekaujieties, jūs abas.

MAŠA: Es tikai nervozēju par to, vai viņš teica „negaidi” vai ne.

VAŅA: Varbūt viņš tā neteica. Es nezinu, ko viņš teica.

MAŠA: Šodien viss liekas nepareizi. Un es pamatīgi sadošu Samtmicītei. Sniegbaltītes kostīms bija ļoti neveiksmīga izvēle. Neviens vairāk nezina Volta Disneja versiju, tāpēc viņiem nebija ne jausmas, kas es biju domāta. Un Ņina, tā riebīgā, jaunā meitene, man jautāja, vai es esmu Norma Desmonda. Un vēl kāds teica – Mazā Bo Pīpa. Un daži cilvēki domāja, ka es esmu „Hummel” statuete.

SOŅA: Likās, ka cilvēkiem patīk mans kostīms.

MAŠA: Nu, Soņa, neesi par to tik laimīga. Tu esi laimīga uz mana rēķina.

SOŅA: Tiešām? Vai man ir atļauts būt priecīgai TIKAI tad, kad tu esi priecīga? Vai tas ir viens no noteikumiem, lai būtu līdzās Mašai?

VAŅA: Nomierināsimies un nestrīdēsimies. Es iešu un uztaisīšu mums visiem tēju. Beidziet runāt par bēdīgām lietām. Domājiet nomierinošas domas.

SOŅA: Vai tā varētu būt Gulētiešanas tēja?

VAŅA: Jā, varētu.

Vaņa aiziet. Maša un Soņa apsēžas. Viņas mirkli klusē.

SOŅA: Man patīk Gulētiešanas tēja.

MAŠA: Es dodu priekšroku tējai ar kofeīnu.

SOŅA: Piedod par to, ko es teicu par Spaiku, kurš aizveda mājās Ņīnu. Patiesībā viņš tikai kaut ko murmināja, es neesmu pārliecināta par to, ko viņš teica. Un es ceru, ka viņš ļoti drīz atgriezīsies. Es negribu, lai tu esi nelaimīga.

MAŠA: Paldies.

Miera brīdis.

SOŅA: Kaut arī tu nesatraucies par to, vai es esmu nelaimīga, jo tu gribi pārdot māju un pamest mūs bez pajumtes.

MAŠA: ES APMAKSĀJU VISUS RĒĶINUS, UN TĀ IR PĀRĀK DĀRGA!

SOŅA: Jauki! Mēs ar Vaņu dabūsim recepšu miegazāles un izdarīsim pašnāvību. Vai tas tevi darīs laimīgu?

MAŠA: Tu pārāk izbaudi žēlošanos, lai izdarītu pašnāvību. Tu žēlosies arī tad, kad tevi guldīs kapā. Un tu šovakar krāpies ar savu kostīmu. Tu teici, ka iesi kā Ļaunā karaliene, bet neviens no tevis nedzirdēja „Spogulīt, spogulīt”, viņi dabūja lēdiju Megiju Smitu, kura saņem to sūda „Oskaru”. Ja tu būtu gājusi kā rūķis, mans kostīms būtu nostrādājis. Sniegbaltītei ir vajadzīgi vismaz trīs rūķi, lai kostīmam būtu kāda jēga.

SOŅA: Ak, beidz runāt par savu kostīmu, man ir apnicis par to klausīties.

MAŠA: Man vajadzēja piezvanīt „Equity” un nolīgt septiņus „Equity” aktierus, kas būtu visi septiņi rūķi, un tad tu un Vaņa būtu varējuši vienkārši palikt mājās.

SOŅA: Es priecājos, ka mēs aizgājām uz viesībām. Un cilvēkiem es patiku. (*Uztaisa Megijas Smitas balsi.*) Jā, es viņiem patiku. Es labi pavadīju laiku. Vai ne, Sidnej?

MAŠA: Man vajadzēja to paredzēt, nevis ļaut tev izvēlēties pašai sev kostīmu. Tas, kuram ir tiāra un vizuāli, vienmēr būs vinnētājs.

SOŅA: Maša, tu savā mūžā esi tik daudz veidos uzvarējusi, vai TIEŠĀM tu nevari pārdzīvot vienu vakaru, kurā es valkāju kostīmu, kas cilvēkiem patīk labāk nekā tas, ko valkā tu? Pat *vienu vakaru* tu neļauj man sevi aizēnot?

MAŠA: Tu bieži mani aizēno.

SOŅA: Kad?

MAŠA: Es nezinu. Kad manis te nav, tu mani aizēno. Turklāt, nav svarīgi, kuram patika kurš kostīms kaut kādās mulķīgās viesībās. Man vienkārši ir grūts periods. Vai tev ir iebildumi? Es kļūstu vecāka, manas piecas laulības izgāzās, man likās, ka man ir šis jaunais vīrietis, bet izskatās, ka viņš iekāro Ņīnu un vēl vismaz piecas citas sievietes tajās viesībās. Viņš nepārprotami ir pārmērīgi seksuāls. Un es vienkārši jūtos veca un viegli ievainojama. Piedod, ka man ir jūtas.

SOŅA: Nu ko, man arī ir jūtas! Es arī esmu nelaimīga! Es neesmu dzīvojuši. Tev ir bijušas piecas laulības, tās neizdevās, bet tev tās bija. Manas attiecības ar vīriešiem ir aprobežojušās ar „te būs jūsu atlikums, kundze” universālveikalā. Es rūpējos par TAVIEM vecākiem, mēs abi ar Vaņu, un pēc tam mēs neaizbraucām prom, jo... mēs nezinājām, kā aizbraukt. Mēs kļuvām truli tajos 15 gados, kuros mēs par viņiem rūpējāmies.

MAŠA: Labi, man žēl, ka jūs jutāties truli, bet es strādāju, lai varētu nomaksāt rēķinus.

SOŅA: Un tad, kad viņiem abiem sākās Alcheimers! Viņam bija sliktāk, viņš vienmēr vilka sev nost drēbes un gāja uz kaimiņu garāžu, kur pliks sēdēja viņu mašīnā, līdz viņi nāca laukā, lai brauktu. Mēs vienmēr atvainojāmies par viņu.

MAŠA: Tas viss ir pagātnē. Tiec tam pāri.

SOŅA: Tu vienkārši mūs te pameti. Ja es centos tevi sazvanīt, tu vienmēr filmējies Marokā vai kaut kur citur. Pēc kāda laika viņi pārstāja mani pazīt. Bet viņi nepārtraukti runāja par tevi. „Kur ir Maša?” viņi man prasīja. „Viņa filmējas kaut kādā sūda filmā,” es teicu. Un viņi sacīja: „Vai tas nav brīnišķīgi. Viņa ir tik skaista un apburoša.” Un tad es, nomainot viņiem autiņus, visu laiku domāju, kāpēc te nav Mašas?

MAŠA: Es maksāju rēķinus! Es maksāju *tavus* rēķinus. Es maksāju par māju, par ārstiem, par pārtiku. Es maksāju par to, lai notīra sniegu. Es maksāju par to, lai nopļauj mauriņu. Es maksāju par siltumu, par elektrību, es sūtīju jums abiem mēneša pabalstu, jo es zināju, ka jūs nevarat strādāt un ka tas, ko jūs darāt, ir smagi. Un man ir žēl, ka tev riebās par viņiem rūpēties, taču kādam bija jāpelna nauda, lai par to visu samaksātu, un tā biju ES!

SOŅA: Man neriebās par viņiem rūpēties. Es tikai teicu, ka tas bija grūti. Un dažreiz man tas patika. Es biju viņiem vajadzīga, Vaņa bija viņiem vajadzīgs. Kad viņi nomira, man bija bēdīgi... bēdīgāk nekā tev. Bērēs tu ne reizi neraudāji.

MAŠA: Es slēpju savas jūtas.

SOŅA: Muļķības, tu savas jūtas demonstrē. Tu tās izliec apskatei uz skatuves un filmās. Būt tev līdzās ir nogurdinoši.

MAŠA: Un tu nogurdini mani. Tava sevis žēlošana mani nogurdina!

SOŅA: Bet es priecājos, ka mans kostīms tevi aizēnoja un ka ļaudīm es patiku kā Megija Smita, un, kaut arī es biju smieklīga, man tas patika. Bet kas par to? Mana dzīve ir bezjēdzīga. Es neesmu dzīvojusi! Es neesmu dzīvojusi! (*Viņa raud.*)

MAŠA (*kamēr Soņa raud*): Nu, ko, es *esmu* dzīvojusi un pelnījusi naudu, un sabojājusi visas savas attiecības, un tagad man nav nekā! Neviena mani nemīl, man nav nākotnes, mana dzīve ir galā! (*Viņa raud.*)

Viņas abas gauži raud.

Atgriežas Vaņa, nesot paplāti ar tējkannu un trīs tasēm un apakštasēm.

Viņš ir šokā par viņu bēdām.

VAŅA: Augstais Dievs. Kas te notiek?

SOŅA: Es neesmu dzīvojusi!

MAŠA: Mana dzīve ir galā!

VAŅA: Ak, Dieva dēļ. Galvu augšā.

Soņa un Maša turpina raudāt. Tomēr viņu raudāšana vairs nav tik intensīva. Kā divi histēriski bērni viņas piekūst, un viņu raudāšana izsīkst.

VAŅA: Tā, tā. Un kāds tad ir iemesls?

SOŅA: Mana dzīve ir tukša. Un es katru dienu kaut ko aizmirstu. Es nevaru atcerēties, kā itāļu valodā ir logs vai griesti.

VAŅA: Logs ir *finestra*, griesti ir *soffitto*.

SOŅA: Tas neizklausās pazīstami. Man neliekas, ka es zinu itāļu valodu.

VAŅA: Nu, tad jau tu to neesi aizmirsusi, vai ne?

SOŅA: Nē.

MAŠA: Visu savu līdzjūtību tu velti viņai. Velti mazliet arī man.

VAŅA: Labi. Man žēl, ka tu esi nobēdājusies.

MAŠA: Es arī nevaru atcerēties dažādas lietas. Es nevaru atcerēties, kāpēc man vajadzētu turpināt dzīvot.

VAŅA: Tā, tā, tu vienkārši esi drūmā garastāvoklī.

SOŅA: Mūsu dzīves ir galā. Arī Vaņas.

MAŠA: Tā ir taisnība. Paraudāsim vēl mazliet.

Maša un Soņa mēģina vēl mazliet paraudāt, bet viņu raudāšana ilgst tikai īsu brīdi. Viņas ir kā piekusuši bērni. Uz brīdi visi paliek klusu.

VAŅA: O, ieklausieties šajā klusumā.

MAŠA: Tas ir jauki. „Patiess klusums ir atpūta prātam; garam tas ir tas pats, kas ķermenim miegs, barība un spirdzinājums.”

VAŅA: Kurš to ir teicis?

MAŠA: Es nezinu. Varbūt tas ir no kādas lugas, kurā es spēlēju.

VAŅA: „Patiess klusums ir atpūta prātam.”

Klusums. Pēkšņi dzirdams piebraucošas mašīnas troksnis.

MAŠA (*pēkšņi saspringst, atgriežas savā drāmā*): Vai tā bija mašīna? Vai tas nozīmē, ka viņš ir atgriezies?

Ienāk Spaiks.

SPAIKS: O, jūs visi esat augšā. Čau.

MAŠA: Spaik, mīlais!

Maša sajūsmināti apskauj Spaiku, savā atvieglotībā viņa nedaudz pārspīlē.

MAŠA: O, kā es priecājos tevi redzēt! Es baidījos, ka tu būsi prom ilgāk! (*Izmisīgi viņu skūpstā, bet tad atraujas, cenšoties noslēpt savu satraukumu.*) Nē, es neesmu izmisumā. Es vienkārši priecājos tevi redzēt.

SPAIKS: Nu, ko, ir jauki justies gaidītam.

MAŠA: Ak, mīlais, tu esi tāds. Nāc, iesim uz gultu. Es esmu nomocījusies. Es vēlos aizmirst tās šausmīgās viesības un šo stresa pilno dienu, un gulēt... ekstāzē.

SPAIKS: Ekstāzē. (*Pārbola acis Vaņam un Soņai; tad atkal pievēršas Mašai.*) Labi, es centīšos...

Maša sāk vest Spaiku augšup pa kāpnēm, bet apstājas, lai pateiktu arlabunakti Vaņam un Soņai.

MAŠA: Arlabunakti jums abiem. Neaizmirstiet: patiens klusums ir... barība smadzenēm. Ak, es jau aizmirsu. Neņemiet to vērā.

Maša un Spaiks aiziet.

SOŅA: Es esmu tā nogurusi.

VAŅA: Iedzer tēju.

Viņa ielej sev tēju. Viņš dara tāpat.

Tu šovakar viesībās biji tik draudzīga, tu runājies ar daudziem cilvēkiem.

SOŅA: Daudzi cilvēki runājās ar mani. Es labi pavadīju laiku.

VAŅA: Es biju pārsteigts, redzot tevi tik rosīgu. Un draudzīgu.

SOŅA: Es domāju, ka mēs par to varam pateikties Megijai Smitai. Un kleitai. Mašai ir taisnība, es domāju, ka vizuļi ir meitenes labākie draugi.

VAŅA: Nu, tev tiešām bija panākumi.

SOŅA: Man liekas, ka jā. Bet tā nebiju īsti es. Tas bija tāpēc, ka es izlikos par kādu citu.

VAŅA: Vai arī optimistiskāks skaidrojums ir tāds, ka tu atradi citādāku savas personības daļu un šovakar to atbrīvoji.

SOŅA: Ak, beidz tēlot mājsaimnieci Poliannu. Mana dzīve ir šausmīga, un neaizmirsti to. Viens jauks vakars 30 gadu laikā īpaši neskaitās.

VAŅA: Labi, lai tā būtu.

SOŅA (*ielej sev tēju*): Ak, tēja tagad ir remdena.

VAŅA: Vai tu gribi to izliet uz grīdas?

SOŅA: Nē, es esmu pārāk nogurusi.

VAŅA: Tas ir labi.

Viņi abi noliek tēju uz galda.

VAŅA: Ak, Dievs, ko mēs darīsim ar šo māju?

SOŅA: Es esmu meža tītars. Es neesmu dzīvojusi. Es esmu meža tītars.

VAŅA: Es arī.

Viņi raugās sev priekšā, ne pārāk laimīgi. Mūzika, gaismas satumst.

2.aina

Gaisma. Rīts. Mājā ienāk Kasandra, ātri paskatās apkārt, lai redzētu, ka lejā vēl neviens nav.

Viņa tur savādu karnevāla nūjiņu ar krāsainām lentēm un staigā pa istabu, to purinot. Mēs varam pieņemt, ka viņa veic kādu maģisku vai māģticīgu „tīrīšanas” ceremoniju.

Tad viņa izvelk mazu Sniegbaltītes lellīti – lelle ir ģērbta visai līdzīgi tam, kā iepriekšējā vakarā bija tērpusies Maša.

Kasandra izvelk kniepadatu un dur lellei.

MAŠA (no augšstāva kliez): *Āāāāāāāāāāāā!*

Kasandra ir pārsteigta un iedrošināta, ka kniepadatas duršana tik ātri iedarbojas. Iedrošināta viņa atkal iedur ar adatu lellei.

MAŠA (no augšstāva): *Āāāāāāāāāāā!*

Kasandra paskatās uz lelli un pievelk to sev pie sejas. Viņa pieliek lelli sev pie pieres. Viņa acīmredzot caur lelli sūta Mašai savus domu viļņus.

KASANDRA: *Vai tavas smadzenes to dzirdēja, tu, seksīgā slepkava, ko? (Sūta vēl dažas papildus domas.) „Es negribu pārdot māju, es negribu pārdot māju. Un, kad vien es iedomāšos par mājas pārdošanu, man sāks nedaudz sāpēt.” (Atkal iedur ar adatu lellei.)*

MAŠA (aiz skatuves): *Āāāāāāāāāā! Vaņa! Vaņa, nāc šurp.*

KASANDRA: *O, nav labi izmantot maģiju, bet tas ir labam mērķim. (Iedveš šo domu lellei.) Sargies no mājas pārdošanas. Tev ir vairāk naudas nekā tev vajag, tu, alkatīgā kinozvaigzne. Neizmet savu brāli un savu māsu mēslu kaudzē. (Runā ritmā.) Slikta meitene, ja ieliek savus mīļos mēslu bedrē. Slikta meitene, ja ieliek savus mīļos mēslu bedrē.*

VAŅA (aiz skatuves): *Maša, kas noticis?*

MAŠA (aiz skatuves): *Ar to gultu kaut kas nav kārtībā. Vai arī ar palagiem. Tajos ir adatas.*

KASANDRA: *Oooo, es domāju par mājas pārdošanu. (Iedur ar adatu lellei.)*

MAŠA (*aiz skatuves*): Āāāāāāāāā.

VAŅA (*aiz skatuves*): Bet tu pat neesi blakus gultai.

MAŠA (*aiz skatuves*): Es netaisos to saklāt.

VAŅA (*aiz skatuves*): Paga, man vajag kafiju, vai jūs abi gribat?

SPAIKS (*aiz skatuves*): Jā, vecīt, tas būtu labi.

MAŠA: Es nesaprotu, kas tas ir.

VAŅA (*aiz skatuves*): Es tūlīt būšu atpakaļ.

Kasandra aptver, ka Vaņa grasās nākt lejā; viņa paskatās uz lelli un cenšas to paslēpt. Ienāk Vaņa, un viņa ātri aizslēpj lelli aiz muguras.

VAŅA: Kasandra!

KASANDRA: Sargies!

VAŅA: No kā?

KASANDRA: No visa.

VAŅA: Kāpēc tu esi te? Šodien nav tava uzkopšanas diena.

KASANDRA: Es uztraucos par tevi un Soņu. Man pagājušonakt bija priekšnojautas. Maša nedrīkst pārdot māju. Tirgus tāpat vēl ir nestabils, vai viņa to nezina? Un tas viņai būtu slikti, viņai ir jāpieskata tevi un Soņu. Man ir apnicis pareģot nākotni, jo sliktās lietas vienalga notiek. Es gribu *mainīt* nākotni, es gribu *mainīt* šo situāciju.

VAŅA: Nu, Dieva dēļ, Kasandra, tu esi ļoti augstsirdīga. Es novērtēju tavas rūpes.

KASANDRA: Laipni lūdzu. Kāpēc es nevarētu iet un uztaisīt tev to kafiju?

VAŅA: Tas būtu jauki, paldies.

Saruna ir atslābinājusi Kasandras uzmanību, un viņa aizmirst par lelli sev aiz muguras un ļauj rokai nokarāties gar sāniem, kad viņa dodas uz virtuvi.

VAŅA: Pagaidi mirkli, kas tev tur ir rokā?

KASANDRA: Nekas.

VAŅA: Kas tā par lelli, ko tu turi?

KASANDRA: To atsūtīja ar cepumu kastī.

VAŅA: Kasandra, vai tā ir vudū lelle?

KASANDRA: Augstais Dievs, vai tiešām?

VAŅA: Tas ir tieši tāds kostīms, kāds vakar bija Mašai. Kā tu to zināji?

KASANDRA: Es esmu medijs. Un es arī redzēju, kā Spaiks vakar to izkāra guļamistabā.

VAŅA: Tad tāpēc Maša šorīt visu laiku kliez?

KASANDRA: Es tiešām nezinu.

VAŅA: Es neatbalstu maģiju. Kaut arī es atzīstu, ka tas man ir radījis iespaidu. Tu iedur ar adatu lellei, un Maša to jūt?

KASANDRA: Tas ir tikai adatas dūriens, bet tas sasniedz mērķi.

VAŅA: Nu, vairāk tā nedari.

KASANDRA: Labi, nedarīšu. Gribi pamēģināt?

VAŅA: Nē.

KASANDRA: Esi pārliccināts?

VAŅA: Nē, es negribu pamēģināt.

KASANDRA: Uz priekšu, pamēģini.

VAŅA: Nu... Tas nav pārāk sāpīgi, vai ne?

KASANDRA: Tieši tā. Es viņai sūtu domu viļņus par māju, tad es viņu sakauju. Es tev pateikšu, kad. „Es gribu pārdot māju.”

Kasandra norāda, un Vaņa iedur ar adatu lellei. Augšā nav ne skaņas.

VAŅA: Ak, tas nenostādāja.

KASANDRA: Savādi. Nu, ko, tas tikai pierāda manas pārdabiskās spējas. Tā, dod man. Maša, klausies, ko saka manas smadzenes: „Es gribu pārdot māju.” (*Iedur ar adatu lellei.*)

MAŠA (*aiz skatuves*): Āāāāāāāā!

Vaņa ir pārsteigts, un Kasandra ir apmierināta. Viņi izskatās satraukti un laimīgi, varbūt pat smejas. Vai arī izdejo priecīgu svētku deju.

Tieši šajā brīdī ienāk Spaiks, viņš ir ģērbies T-kreklā, apakšbiksēs un nesašņorētās teniskurpēs. Viņš ir izbrīnīts, redzot viņus tik priecīgus.

SPAIKS: Par ko jūs abi tā priecājaties?

VAŅA: Neko.

Kasandra aptver, ka viņa tur lelli, ātri aizliek to sev aiz muguras.

SPAIKS: Kas jums ir aiz muguras?

KASANDRA (*izliekas, ka kaut ko ierauga viņam aiz muguras*): Ak, mans Dievs! Sikspārnis! Skatieties!

Kasandra ar dramatisku žestu norāda viņam aiz muguras. Spaiks apgriežas. Šai mirklī Kasandra met lelli Vaņam, kurš to paslēpj sev aiz muguras. Spaiks atgriežas atpakaļ, mazliet samulsis par viņu kustībām.

Vaņa pēkšņi pie Spaika sejas pavicina uz augšu un leju ar karnevāla lenšu nūju un slepus met lelli Kasandrai, kura ātri ieliek to savā somā. Spaiks ir nedaudz apmulsis, bet tomēr uzjautrināts par viņu šķietamo rotaļīgumu.

SPAIKS: Kāds sikspārnis?

KASANDRA: Tas būs uzlidojis augšstāvā.

SPAIKS: Es ceru, ka Maša to neredzēs. Viņa jau tā ir histērijā par tiem dīvainajiem dūrieniem, lai kas tie būtu.

KASANDRA: O, viņai ir problēmas ar dūrieniem? Sievietēm bieži tā mēdz būt.

SPAIKS: Ha-ha. (*Vaņam.*) Vai kafija ir gatava?

VAŅA: Nē, es aizrunājos.

*Ienāk Maša nedaudz pārspīlētos rītassvārkos – kā agrāko laiku
kinozvaigzne. Tomēr viņa izskatās saspringta un izspūrusi.*

MAŠA: Vai kafija nav gatava? Man šorīt jāpiezvana Samtmicītei, un man tiešām pirms tam ir jāiedzer kafiju. Un, Spaik, mīļais, tu aizmirsi savus skriešanas šortus. Tu nevari šajā apkārtnē skraidīt apakšveļā. *(Pasniedz viņam spilgtus skriešanas šortus.)*

SPAIKS: Ā, labi.

KASANDRA: Es uztaisīšu kafiju, bet pirms tam man ir jānodod rīta brīdinājums. *(Runā pārliedzinoši un dramatiskā intonācijā.)*

O, Atēnu pilsoņi,

Atēnu templis

Dreb no vīna pārpilnības, un sen jau pagājis novākšanas laiks.

Mūsu vīnogulājiem ir maigas vīnogas,

Nesabradājiēt šīs vīnogas.

Un arī šīs sirdis no jūsu miesas un asinīm.

Sargieties no lidojošiem radījumiem naktī,

Sargieties no vanaga, no ērgļa, no maitu lijas.

Sargieties no Samta pūcēm Baksa apgabalā.

Izvairieties no visiem nekustamā īpašuma darījumiem turpmākos 20 gados.

Jūs pārdosiet ar zaudējumiem!

Pagaidiet, kamēr tirgus situācija uzlabosies, jūs, dumjie Atēnu pilsoņi!

Un apsveriet to, cik viena lieta ir radniecīga otrai.

Jauni vīrieši ir domāti jaunām sievietēm.

Vai vismaz sievietēm, kuru dekādes ir sauciena attālumā.

Jūs nevarat uzsaukt taksometram, kas ir 30 jūdzes prom.

Tad kāpēc saukt jaunam vīrietim, kuram ir starp desmit un divdesmit, kamēr tev ir desmit un divdesmit un divdesmit un vēl menopauze.

Maša dusmīgi skatās uz Kasandru.

Šie vārdi nenāk no manis, bet no dievietes Atēnas

Un no fūrijām, kuras ir dusmīgas kā fūrijas.

Sargieties, viens no jums šajā istabā, es precīzi nezinu, kurš.

Bet iniciālis ir M.

Es iešu uztaisīt kafiju. *(Aiziet.)*

MAŠA: Dievs, es vienkārši nevaru viņu izturēt. *(Sajūt adatas dūrienu.)* Āāāāāāāāāā! Kas tas ir? Tie dūrieni. Vai tie ir gaisā?

VAŅA: Es nezinu, kas tas ir.

Ienāk Soņa naktskreklā. Tātad Vaņa ir pidžamā, Maša ir savos pārspīlētajos rītassvārkos, Spaiks ir apakšbiksēs un T-kreklā, un tagad Soņa arī ir savās „guļamajās” drēbēs.

SOŅA: Par ko šorīt bija visa šī bļautīšanās? Maša, vai tā biji tu? Un kāpēc te ir Kasandra?

VAŅA: Viņa juta impulsu šodien atnākt šurp. Es paskaidrošu vēlāk.

SOŅA: Vai kafija ir?

MAŠA: Tā ir procesā. *(Apsēžas.)* Zināt, vakar viesībās es satiku nekustamā īpašuma aģenti, viņu sauc Agnese, un viņa ir no nekustamo īpašumu aģentūras, kas saucas „Medousas apgabala nekustamie īpašumi”. Viņa man šorīt kaut kad piezvanīs.

SOŅA: Tiešām? Kāpēc?

MAŠA: Kā tev liekas?

VAŅA: Labāk tagad par to nerunāsim. Vismaz pagaidīsim līdz kafijai. Vai Armagedonam, lai kas arī būtu pirmais.

MAŠA: Labi.

SOŅA: Labi.

SPAIKS: Zināt, man liekas, ka es iešu mazliet paskriet.

Viņš uzvelk košos skriešanas šortus, ko nonesusi Maša.

MAŠA: Vai viņš nav glīts?

SPAIKS: Man liekas, ka es negribu T-kreklu. Bez tā es jūtos brīvāk. *(Novelk savu T-kreklu, pasniedz to Vaņam, cieši ieskatās acīs.)* Še, paturi to, labi? Tiksimies vēlāk.

Viņš iziet pa parādes durvīm, lai dotos skriet. Vaņa ir samulsis/satraucies/patīkami satraukts, ka viņam ir iedots T-krekls.

VAŅA: Kāpēc viņš tik bieži novelk drēbes?

SOŅA: Tāpēc, ka viņš to var atļauties?

MAŠA: Viņš šajā apciemojumā nejūtas īsti savā ādā. Es nesaprotu visu to drēbju novilkšanu. Es gribēju teikt, ka izklaides industrijā bieži ir jābūt pavedinošam, bet es sāku domāt, ka Spaiks... mazliet jokojas ar tevi, Vaņa.

VAŅA: Kā tu to domā – jokojas?

MAŠA: Nu, aktieris zina, kā dot publikai to, ko tā vēlas. Un tiešām, Vaņa, tu izskaties ļoti ieinteresēts katrreiz, kad viņš novelk drēbes.

VAŅA: Bet viņš to dara mūsu priekšā. Es nezinu, kur vēl skatīties.

MAŠA: Tu vari lasīt grāmatu.

VAŅA: Labi, nākamreiz, kad viņš novilks drēbes, es lasīšu grāmatu. *(Pasniedz viņai T-kreklu.)* Ņem, paturi to, labi, es to negribu.

MAŠA: Man jāsaka, ka vakarnakt gultā viņš bija brīnišķīgs. *(Pēkšņi sajūt adatas dūrienu.)* Āāāāāāāāāāā! Kas tas ir???

Ienāk Kasandra.

KASANDRA: Mums ir beigusies kafija. Es varu jums uztaisīt liellopu gaļas buljonu.

MAŠA: Ak, Dieva dēļ, man ir šausmīgas galvassāpes. Vai kāds var aiziet uz veikalu un dabūt man kafiju?

SOŅA: Tuvākais veikals ir 6 jūdžu attālumā. „WaWa”.

MAŠA: „Uaa Uaa”? Kā Helēna Kellere?

SOŅA: Jā, tieši tā. Helēna Kellere mācās vārdu, kā sauc ūdeni, un tad viņi visi dzer kafiju.

MAŠA: Ak, Dievs, kafijas nav. Es to nepārdzīvošu.

KASANDRA: Es aizbraukšu uz „WaWa” un atvedīšu jums visiem kafiju. Un varbūt dažus virtuļus?

SOŅA: O, virtuļus, virtuļus!

KASANDRA: Tā, tagad jūs trīs uz brīdi liecieties atkal gultā, citādi jūs visu dienu būsiet kaprīzi. (*Aiziet uz piebraucamā ceļa pusi.*)

MAŠA: Jā, es gribu likties atpakaļ gultā. O, bet tur joprojām būs visi tie adatas dūrieni.

VAŅA: Nē, man ir sajūta, ka kādu brīdi viss būs kārtībā.

MAŠA: Kāpēc tu tā saki?

VAŅA: Mmm... es nezinu. Vienkārši intuīcija.

SOŅA: Tu vari gulēt tukšajā mazajā guļamistabā trešajā stāvā.

MAŠA: Ā, tā ir laba doma. Paldies, Soņa. (*Uzkāpj augšstāvā uz guļamistabām.*)

Soņa skatās pa logu.

SOŅA: Ak, zilā gārņa pie dīķa nav. Kāpēc man ir sajūta, ka tā ir slikta zīme?

VAŅA: Tas vienkārši ēd zivis un vardes kaut kur citur. Varbūt tas parādīsies vēlāk.

SOŅA: Es tā ceru.

*Soņa un Vaņa skatās laukā pa logu. Soņa izskatās īpaši noraizējusies.
Mūzika, gaismas satumst.*

3.aina

*Mūzika un gaismas iezīmē, ka pagājis kāds laika sprīdis. Dzīvojamā
istaba ir tukša.*

Ienāk Ņina.

ŅINA: Tēvoci Vaņa? Tēvoci Vaņa? (*Skatās apkārt. Skatās uz kāpnēm aiz skatuves.*) Tēvoci Vaņa? Tā esmu es.

*Ienāk Spaiks no sava skrējiena. Viņš ienāk un uzliek plaukostas uz
augšstilbiem un noliecas, kā izstaipties pēc skriešanas. Iztaisnojas,
ierauga Ņinu.*

SPAIKS: O, Ņina. Kā sviežas?

ŅINA: O, sveiki. Es meklēju Vaņu. Es gribēju izlasīt lugu, ko viņš ir sarakstījis.

SPAIKS: O, viņš ir sarakstījis lugu? Vai tajā ir loma izskatīgam jaunam vīrietim?

ŅINA: Es vēl neesmu to lasījusi. Oho, tu esi ļoti labā formā. Es tevi apsveicu.

SPAIKS: O, paldies. Jā, man liekas – ja tev ir, ko rādīt, nekaunies no tā.

ŅINA: O. Es vēl strādāju pie iztēles un tēla būtības atklāšanas. Es domāju, ka izrādīšanās nāks vēlāk.

SPAIKS: Jā, jo tu nekad nezini, kad būs tavš lielais izrāviens. Paskaties „Džersijas krastu” [*Džersijas mājsaimnieces*].

ŅINA: Ai, es negribu. Man patīk Ingmārs Bergmans un „Merchant Ivory” filmas. Es tikko redzēju „Vasaras nakts smaidus”, tā ir brīnišķīga. Vai tu esi to redzējis?

SPAIKS: Man liekas, ka ne. Kas tajā spēlē?

ŅINA: Gunārs Bjornstrands, Eva Dalbeka un Ulla Jākobsone.

SPAIKS: Ā. Es to būšu palaidis garām.

Ienāk Vaņa.

VAŅA: Ņina, man jau likās, ka es tevi te lejā dzirdēju.

SPAIKS: Kur ir mans T-krekls?

VAŅA: Maša to uznesa augšā. Viņa ir trešā stāva guļamistabā.

SPAIKS: Es aiziešu viņu apraudzīt.

VAŅA: Viņa teica, ka viņai ir ļoti spēcīgas galvassāpes...

SPAIKS: Okay, es viņu nevilksu laukā. Vēlāk tiksimies.

Spaiks uzkāpj augšstāvā.

ŅINA: Viņš ir tik pievilcīgs. (*Viņi abi noraugās viņam pakal.*) Protams, izņemot viņa personību.

VAŅA: Jā. Tam es varētu piekrist. Protams, viņš ir jauns.

ŅINA: Vai jūs atnesāt savu lugu?

VAŅA: Tā, protams, nav pabeigta. Un tā ir par laika apstākļiem. Es par to ļoti satraucos. Mēs te dzīvojam 45 gadus, un pēdējos 6 vai 7 gadus laika apstākļi ir bijuši daudz skarbāki un ekstrēmāki.

ŅINA: O, jā. Globālā sasilšana. Mans onkulis tai netic.

VAŅA: Nu, es ceru, ka viņš nodzīvos garu, garu mūžu un dabūs to pārciest. Es atvainojos, nav jauki tā runāt.

ŅINA: Viss kārtībā. Tā, pastāstiet man par lugu. Kāds ir mans tēls?

VAŅA: Nu, tas nav tradicionāls tēls, tā ir... molekula.

ŅINA: Tas nav cilvēks?

VAŅA: Tai ir domas un jūtas, bet tas nav cilvēks.

VAŅA: Velns parāvis, es šaubos, vai zināšu, kā jāizturas molekulai.

VAŅA: Vienkārši esi tu pati. Molekula runā ar vārdiem, un viņai ir emocijas... tāpēc tev nevajag uztraukties par to, kāda molekula ir patiesībā un vai tā var runāt. Bet notici un vienkārši ļaujies vārdu plūsmai.

ŅINA: Hmmm, man liekas, ka šis var būt man izšķirošs brīdis. Šajā mirklī es varu izvēlēties, vai būt viena no tiem aktieriem, kuri strīdas un bezgalīgi visu apšaubā, un padara mēģinājumus par briesmīgu procesu, vai arī būt viena no tiem, kuri klausās un saka „Labi” un vienkārši cenšas visu izdarīt. Man liekas, ka es izvēlēšos kļūt par otro. Un noticēšu.

VAŅA: O. Cik labas ziņas. Iziesim laukā pie dīķa, es negribu, lai kāds mūs dzird. Un tu vari lasīt to skaļi man priekšā tur ārā.

Vaņa un Ņina dodas uz durvju pusi.

ŅINA: Es paņēmu savu MP3 pleijeri, lai varētu ieslēgt fonā mūziku, ja es lasīšu visiem priekšā. Vai tā ir laba doma?

VAŅA: Ak, es nezinu. Varbūt. Vispirms paklausīsimies un tad sapratīsim, vai mums vajadzētu... prasīt citiem... nu, tu saproti...

Vaņa un Ņina aiziet uz dīķa pusi.

Zvana telefons. No āra ienāk Kasandra, nesot dažas somas ar pārtikas precēm.

KASANDRA: Es paņēmu! (*Atbild pa telefonu.*) Hallo. Kurš to prasa? Agnese no „Medousas apgabala nekustamajiem īpašumiem”? JŪS ZVANĀT PA NEPAREIZU NUMURU, VAIRS ŠURP NEZVANIET!

Kasandra dusmīgi nosviež telefona klausuli. Sirsnīgi smejas. Varbūt priecīgi māj visapkārt ar to karnevāla nūjiņu.

Lejā nokāpj Soņa.

SOŅA: Augstais Dievs, uz ko tu te kliecēji?

KASANDRA: Tas bija nepareizs numurs. Es dabūju kafiju un visu pārējo. *(Atkal zvana telefons. Kasandra izskatās dusmīga un paceļ telefonu.)*

KASANDRA: ES JUMS TEICU, LAI VAIRS ŠURP NEZVANĀT!
(Klausās.) O, es atvainojos. Man likās, ka tas ir kāds cits. Ar ko jūs gribējāt runāt? Jā, viņa ir tepat.

KASANDRA dod Soņai telefonu.

SOŅA: Kas tur ir?

KASANDRA (telefonā): Kas, lūdzu, zvana? *(Soņai.)* Džo.

SOŅA: Es tādu nepazīstu.

KASANDRA (telefonā): Viņa jūs nepazīst. *(Soņai.)* Vai man nolikt klausuli dusmīgi vai pieklājīgi?

SOŅA: Pagaidi, es parunāšu. *(Atbild pa telefonu.)* Hallo, te Soņa. Kas, lūdzu, zvana?

Kasandra ar savām somām aiziet uz virtuvi.

Džo? Baidos, ka es ne... Ak, jā, Džo no pagājušā vakara! Viesībām, jā. Ko? Jā, te Soņa. Mana balss izklausās savādāk? Ā. Ū. *(Ātri domā.)* Pagaidiet mirklīti, man kaklā ir kamols. *(Izliekas, ka klepo, un tad pārslēdzas uz savu Megijas Smitas balsi.)* Hallo, Džo. Kā jums šodien klājas? Ā, jums nedaudz sāp galva. Es ceru, ka jūs neesat alkoholiķis. Jūs neesat. Tas ir labi! Bet dažreiz jums patīk piedzerties. Nu, tā ir tāda vīriešu vājība. Es esmu pamatīga narkomāne. Nē, dārgais... es tikai ķircinos. Bija ļoti jauki vakar ar jums iepazīties. Atgādiniet man, kāds jums bija kostīms? Lietusmēteli. Ahā. Vēl kas? Filca platmale. Ahā. Tātad jūs izlikāties, ka 1946.gadā līst lietus, ja? O – jūs bijāt Sems Speids. Tas detektīvs. Es atvainojos, man vajadzēja to atcerēties. Un

Megija Smita taču bija filmā, kur Pīters Folks spēlēja Semu Speidu, un viņa spēlēja Noru Čārlzu. No „Tievā cilvēka”. (*Saracot pieri, it kā grib pārdomāt, tomēr turpina Megijas Smitas balsi.*) Zināt, Džo, man uz īsu brīdi jāatgriežas pašai pie savas balss, vai jums nav iebildumu? (*Pārslēdzas uz savu normālo balsi.*) Es atvainojos, es esmu nedaudz samulsusi. Vai jums tiešām likās, ka vakar tā bija mana balss? Ā, es saprotu. Nu, es būšu aizmirsusi vakar jums pienācīgi paskaidrot. Es visiem stāstīju, ka es esmu Ļaunā Karaliene, kuru spēlēja Megija Smita. Bet laikam tobrīd, kad es jūs satiku, es jau biju nogurusi no skaidrošanas, un jūs vienkārši pieņēmt, ka tā ir mana īstā balss.

Bet patiesībā šī ir mana īstā balss. Salīdzinājumā ar Megiju Smitu, tā ir visai garlaicīga. Bet, lai vai kā, es esmu tā, kas es esmu, un es pie tā esmu pieradusi. Es atceros personu, kas bija Sems Speids. Jums ir ļoti jauka seja. O, es atceros, jūs teicāt, ka esat atraitnis. Vai tā ir taisnība? Man žēl. Divus gadus. Nē, es neesmu atraitne. Es esmu... (*Uz mirkli apraujas, izvēlas neteikt, ka nekad nav bijusi precējusies.*)... Es esmu bijusi izvēlīga. Ahā. Apburoši??? (*Smejas.*) O, man ir jābūt godīgai un jums jāsaprot, ka es NEESMU apburoša. Lielākoties es izskatos pēc ķēma. Būtībā, visu laiku. Un, izņemot vakarvakaru, es nekad neesmu bijusi tā uzcirtusies. Labi, jūs domājat par mani kā apburošu, man šķiet, ka man vajadzētu vienkārši to pieņemt. Es to atzīstu, es esmu apburoša. Vai jums ir vajadzīga jauna recepte brillēm, Džo? Nevajag, labi, patīkami to zināt.

Hm... (*Mirkli domā.*) ... Es esmu nedaudz samulsusi. Kāpēc jūs šodien man zvanāt? (*Klausās.*) Ahā. Ahā. O. Tāpēc, ka es jums patīku. Cik savādi. Ko? Es teicu – cik jauki. Paldies. Kaut arī varbūt tā ir mana Megijas Smitas imitācija, kas jums patīk. Baidos, ka es neko citu neimitēju. Ahā. Iet pusdienās? Hm... nu... es... varbūt. Sestdien? Nu, es neesmu pārliecināta, es pārbaudīšu savā piezīmju blokā. (*Viņa noņem klausuli no mutes un saracot pieri; domā; viņa baidās teikt „jā”, domā, ko teikt, pieņem lēmumu.*) Es atvainojos, Džo. Sestdien es neesmu brīva. Jā, slikti gan. Citreiz.

Jā, labi. Pagaidiet mirkli, ja? (*Viņa tur nostāk klausuli, mēģinot pārdomāt, vai ir jēga nepieņemt šī vīrieša ielūgumu; viņai ir ļoti grūti pieņemt lēmumu; tad:)* Džo. Es atkal ieskatījos savā blokā, un es esmu kļūdījies. Es esmu aizņemta svētdien. Sestdien es esmu brīva. Tajā

dienā, kad jūs teicāt. (*Acīmredzot viņam ir vajadzīgs brīdis, lai to aptvertu.*) Jā, es esmu brīva. (*Saviebjas pati sev – ak, Kungs, tagad viņa ir pateikusi „Jā”.*) Jā, sestdien. Tas būtu jauki. (*Klausās, atkārto.*) Nedēļas nogalēs jums ir visērtāk. O, tātad tas nozīmē, ka jums ir darbs. Neko. Es tikai mēģināju izdomāt, kas jums kaiš, un man nekas nenāca prātā. (*Kā Megija Smita.*) Varbūt jūs esat garīgi nepieskaitāms. (*Pārsteigta par viņa atbildi; atgriežas pie savas balsis.*) O, jūs smejaties. O, nu, labi.

Tātad sestdien sešos vakarā, jūs man atbrauksiet pakaļ. Es dzīvoju Kāršrožu alejā 55. Jā, ļoti tuvu vietai, kur bija viesības. Jā, tās bija jaukas viesības. O, un zināt, ja jums vajadzēs atcelt tikšanos, es noteikti sapratīšu. Nu, labi, es tikai gribēju teikt – gadījumā, ja jums *nāktos*. *Nē*, es gribētu iet. Jums nebūs iebildumu, ja es nerunāšu savā Megijas Smitas balsī, vai ne? O, tas ir labi. Es to lietošu tikai, lai kaut ko uzsvērtu. Citādi tikai... šajā balsī. Paldies, Džo. (*Kompliments.*) O. Jauki, ka jūs tā sakāt. Tiksimies sestdien.

Viņa noliek klausuli. Viņa ir ārkārtīgi samulsusi. Varbūt neviens pirms tam nekad viņu nav nekur aicinājis. Viņa domā, ka varbūt tas ir joks, tad viņa domā, ka tas ir pa īstam. Viņa ir tā kā apmulsusi un tā kā iepriecināta. Viņa baidās no cerībām, bet ir grūti, ja nav nekādu cerību.

Viņa apsēžas uz krēsla un nezina, ko jūt, bet tas ir daudzu sajūtu sajaukums.

4.aina

Vēlāk pēcpusdienā.

Vaņa, Ņina un Kasandra ir dzīvojamā istabā, gatavojoties lugas lasījumam. Kasandra skatās papīra lapā, lasa to.

Ņina ir pārgērbusies: viņa ir glītā, caurspīdīgā, baltā kleitā līdz grīdai, kas varētu būt piemērota grieķu korim. Varbūt viņai matos ir ziedi.

VAŅA (*Kasandrai*): Kā tev liekas? Vai tu gribēsi lasīt šo lomu?

KASANDRA: Protams! Tā, es esmu molekula vai TV laika ziņu diktore?

VAŅA: Nu, tu laikam patiesībā esi hologramma, bet tu varētu to ignorēt un vienkārši domāt par sevi kā TV laika ziņu diktori.

KASANDRA: Labi.

VAŅA: Vai tu ieslēgsi mūziku, kad es tev došu zīmi?

KASANDRA: Protams.

Ienāk Maša, gatava lasījumam.

MAŠA: Tu teici 3:30. Vai tad nav laiks?

VAŅA: Jā, laikam ir.

MAŠA (*sauc aiz skatuves*): Spaik! Soņa! Pasteidzieties, visi. Viņš ir gatavs!

Ienāk Spaiks un Soņa. Varbūt Soņa palīdz Vaņam sakārtot vienu vai divus krēslus, ja vajadzīgs. Maša un Spaiks apsēžas kopā uz kušetes. Kasandra, turot savu lapu, arī tiek nosēdināta. Soņa arī apsēžas.

VAŅA: Paldies, ka atnācāt. Jūs visi skatāties uz mani. Tas ir tik savādi. Es izstāstīju Ņinai, ka esmu kaut ko uzrakstījis, kas kaut kā saistās ar to eksperimentālo lugu, kuru Konstantīns raksta „Kaijā”. Un viņa man to šodien nolasīja, un viņa ļoti gribēja to skaļi nolasīt jums. Kaut arī es atvainojos. Ir muļķīgi tērēt jūsu laiku ar kaut ko tādu, kas droši vien nemaz nav labs.

ŅINA: Tēvoci Vaņa, jūs nedrīkstat stāstīt publikai, ka tas, ko viņi dzirdēs, nav labs.

VAŅA: Jā, laikam tas ir nevajadzīgi pārspīlēts kautrīgums.

SOŅA: Vaņa, mīlais, mēs gribam to dzirdēt.

SPAIKS: Jā, izklausās interesanti.

MAŠA: Man ir mokošas galvassāpes, bet es arī gribu izrādīt atbalstu.

VANA: Nu, paldies. Tā, es uzrakstīju to vienai personai, bet mēs ar Ņinu apspriedāmies un nolēmām, ka daži fragmenti jālasa citiem cilvēkiem. Tāpēc vienkārši ņemiet vērā, ka daži no mums laiku pa laikam var piecelties no savām vietām. Darbības vieta ir Visums, jo Zeme vairs neeksistē. Uznāk molekula.

Vaņa apsēžas publikā. Nedaudz nervozs, bet nopietni attiecas pret visu notiekošo.

Soņa apsēžas līdzās Vaņam.

Vaņa pamāj Kasandrai nospiest MP3 atskaņotāja pogu; viņa to dara, un sāk skanēt noslēpumaina mūzika.

Ņina sāk lasīt.

ŅINA (*sākmā intonē*): Cilvēki, lauvas, ērgļi, irbes, jenoti, delfīni, oposumi. (*Ātrāk.*) Eži, dzeloņcūkas, zosis, zirnekļi, astonkāji. (*Atkal intonē vai vismaz lēnāk.*) Lapsas, savvaļas tītari, vardenes un zilie gārņi.

Visas dzīvās būtnes ir mirušas. Zemes vairs nav. Tā ir sadalījusies atomos, elementos, sīkās molekulās.

Es esmu viena no šādām molekulām. Un es esmu vientuļa.

Man pietrūkst cilvēku, dzīvnieku, grāmatu, auzu putras.

Tas viss tagad ir zudis.

Pasaule beidzās kaut kad 21.gadsimtā.

Pēdējās dienās bija biedējoši ieslēgt rīta laika ziņas.

Noslēpumainā mūzika apklust. Pieceļas Kasandra un lasa no papīra lapas.

KASANDRA: Labrīt, laipni lūgti laika ziņas. Kerola Eriksone šodien nevarēja te būt, tāpēc viņas vietā esmu es.

Šorīt Berka apgabalā plosās tornado.

Šo pēcpusdien Baksa apgabalā būs zemestrīce.

Šovakar Berka, Baksa un Montgomerijas apgabalos būs pērkona negaiss, un varēsiet attapties, kad būsiet pārdzīvojuši tornado un zemestrīci, bet pēc vajprātīgajām lietavām, ko mēs piedzīvojām jūlijā, visi koki nogāzīsies un sašķaidīs jūsu mājas un jūsu mašīnas, un varbūt jūs pašus.

Un tagad nacionālās laika ziņas. Vakar okeānā iekrita vairāki zemes gabali Floridā. Tas bija diezgan jautri, izņemot to, ka gāja bojā cilvēki. Rīt okeānā iekritīs vēl vairāki zemes gabali. Tāpēc pārceļieties uz štata centru, ja varat. Vai arī lidinieties virs tā helikopterā, ja jūs to varat izdarīt.

Arizona un Teksasa ir pārcietušas savu 320.dienu bez lietus, un šos divus štatus tagad ir pilnībā pārņēmuši ugunsgrēki. Tādi ir laika apstākļi.

ŅINA: Tās bija šausmas. Šausmas, šausmas, šausmas. Pasaule bija kā pacients, kuram izmisīgi vajadzēja intensīvās aprūpes vienību. Un tomēr nebija nevienas intensīvās aprūpes, ko izsaukt. Tie, kuriem bija zāles, jebkādas zāles, iedzēra tās visas uzreiz un cerēja nomirt.

Spaiks, kuram sākumā luga likās patīkama izklaide, zaudē interesi un sāk dīdīties. Maša cenšas viņu apsaukt, lai viņš beidz dīdīties.

Laimīgā kārtā no debesīm ar blikšķi vienlaicīgi nokrita trīs meteorīti un izglāba visus no nožēlojamā stāvokļa.

Un tā Zemes vairs nebija.

Bet kas notika ar brāli un māsu, kuri mēdza sēdēt dzīvojamā istabā un skatīties pa logu uz dīķi?

Ņina pamāj, lai Vaņa un Soņa pienāk klāt. Viņi stāv viens otram blakus un viņiem rokās ir apdrukātas lapas.

VAŅA: Labrīt, Soņa.

SOŅA: Labrīt, Vaņa.

VAŅA: Vai tu labi gulēji?

SOŅA: Es nezinu. Mēs esam dzīvi vai miruši?

VAŅA: Mēs esam molekulas, bet mēs atceramies pagātņi un sērojam par tās galu.

SPAIKS: Es nesaprotu šo lugu!!!

MAŠA: Ššššššš.

Tie, kuri lasa lugu, pamana šo iejaukšanos, bet to ignorē, turpinot lasīt.

SOŅA: Es atceros, kā gadiem ilgi skatījos laukā pa logu. Dažreiz man bija garlaicīgi, bet man tā pietrūkst.

ŅINA: Man pietrūkst tā, kā es mazgāju matus.

KASANDRA: Man pietrūkst ledus tējas. Man nepatīk šī rinda. Man pietrūkst „Likuma un kārtības: SVU”.

SOŅA: Man pietrūkst manas sevis žēlošanas. Tas bija jautri. (*Uzmet Vaņam skatienu, viņai ne pārāk patīk šī rinda.*)

ŅINA: Man pietrūkst... nākotnes plānu.

VAŅA: Man pietrūkst garlaicīgu drēbju, kas retrospektīvi liekas brīnišķīgas. Es gribētu nolikt malā šķīvjus. Sastādīt sarakstu ar darāmajiem darbiem. Laizīt markas un čekus un braukt uz pilsētu, lai...

SPAIKS: „Laizīt džekus!” (*Smejas.*) Tas nu gan ir neķītri, vecīt.

VAŅA (*mazliet samulsis, sakaitināts*): Laizīt markas un čekus, ko taisās nest uz pasta nodaļu.

SPAIKS: Laizīt markas? (*Nesaprot.*)

VAŅA: Aizmirsti, es to pārrakstīšu. Varbūt mums vajadzētu pārtraukt.

MAŠA: Nē, man patīk. Turpiniet. (*Dodas pie Vaņas, lai viņu iedrošinātu.*) Šī luga ir daudz labāka nekā Konstantīna luga. Daudzveidīgāka.

VAŅA: Okay. Kuram jālasa?

Maša ir tuvāk krēslam blakus Soņai, tāpēc viņa apsēžas tur. Viņa neatgriežas savā vietā uz kušetes.

ŅINA: Man. Man pietrūkst zīdaiņu pūdera.

VAŅA: Es atvainojos, šī „man pietrūkst” daļa ir pārāk gara. Pārlēksim uz nākamo lappusi.

Vaņa nevar atgriezties savā vietā blakus Soņai, jo tur sēž Maša. Viņš ir spiests apsēsties blakus Spaikam uz kušetes.

ŅINA: Labi. (*Intonē.*) Cik skumji ir būt molekulai! Cik skumji ir būt kriptaiņai.

Spaika mobilais telefons smalki, īsi iepīkstas – „Jums ir pienākusi ziņa”. Spaiks nevilcinoties lasa ziņu, smaida un sāk rakstīt ziņu, lai atbildētu. Viņš pilnībā neapzinās, ka tagad tas varētu būt nepiemēroti. Viņš kādu brīdi raksta... Maša dod viņam zīmi izbeigt, bet viņš paceļ pirkstu, norādot „vienu mirkli”. Ņinai liekas, ka labai aktrisei vajadzētu vienkārši turpināt, tāpēc viņa turpina un izliekas, ka nepamana.

ŅINA: Kā pasaule izbeidzās? Vai bija Kasandras, kurās mēs neieklaušījāmies? Vai mēs par ilgu izmantojām naftu?

MAŠA: Spaik, izbeidz.

Spaiks atkal pamāj „vienu mirkli” un turpina rakstīt.

ŅINA: Kāpēc mēs nepārgājām uz saules paneļiem? Kāpēc mēs nenopirkām elektrisko mašīnu? Kāpēc mēs...

Vaņam ir diezgan.

VAŅA: Es atvainojos. Ko tu dari? Tas ir ļoti nepieklājīgi.

SPAIKS: Es joprojām klausos. Es varu darīt vairākas lietas vienlaicīgi. Es varu braukt ar mašīnu un rakstīt vai skatīties filmu un tvītēt.

VAŅA: Tu vari darīt vairākas lietas vienlaicīgi, cik brīnišķīgi. Tu vari tvītēt. Tu tvitero un tvīto, tu raksti e-pastus un mesidžus, tava dzīve mudž no elektriskās komunikācijas. (*Ātri ievēl elpu.*) Es zinu, ka vecākiem ļaudīm vienmēr liekas, ka pagātne bija labāka, bet tiešām – tā vietā, lai rakstītu tekstus ar visiem šiem mazajiem burtiem bez pieturzīmēm, kā būtu ar jauki noformētu vēstuli, kas nosūtīta no pasta nodaļas? Vai pateicības zīmīti.

SPAIKS: Jā, jā, tas toreiz bija tiešām eleganti, es saprotu. Vēstuli vajadzēja gaidīt 5 dienas, bet bija tiešām jauki. Laiks iet uz priekšu, onkulīt.

Spaiks ir Vaņu „uzvilcis”, bet viņš ir arī noraizējies par laika apstākļiem, par to, ka būs jāzaudē māja, par savu dzīvi un par tik daudzām šausmīgām pārmaiņām pasaulē un apgabalā. Viņš eksplodē, viņa domas gandrīz skrien viņa prātam pa priekšu.

VAŅA: TOREIZ MĒS MĒDZĀM LAIZĪT PASTMARKAS. Acīmredzot tu nekad par to neesi dzirdējis. Tās nebija kā gatavas novelkamās bildītes ar lipīgu vielu aizmugurē – tā lipīgā viela bija jānolaiza ar slapju mēli. Tas prasīja laiku. Ja bija jāsūta daudzas vēstules, pastmarkas nācās laizīt kādas 10 minūtes.

Toreiz mēs izmantojām rakstāmmašīnas. Un tādu baltu šķidrumu, lai izlabotu kļūdas. Un koppelārus, lai uztaisītu kopijas.

Mums bija telefoni, un mums bija jāuzgriež numurs, ieliekot rādītājpirkstu apaļā caurumā, kas apzīmēja ciparus no 2 līdz nullei. Ja numurs bija 909-9999, varēja paiet veselas *stundas*, lai uzgrieztu numuru. Mums toreiz bija jābūt PACIETĪGIEM. Un mēs mēdzām laizīt pastmarkas. Tas nebija patīkami, bet tas bija jādara.

Mēs nedarījām vairākas lietas vienlaicīgi. Likās normāli darīt kaut ko vienu. Bet es pieņemu, ka *tu vari tā kā klausīties un tā kā sūtīt ziņu, un tā kā spēlēt videospēli... visu reizē. Tas noteikti ir brīnišķīgi...*

Spaikam sāk palikt neērti par Vaņas sarūgtinājumu, un viņš pieceļas no kušetes, lai paietu malā, bet Vaņa pasper soli un neļauj viņam iet.

Es zinu, ka izklausos pēc untumaina ķēma, bet man nepatīk pārmaiņas. Mana luga ir par biedējošu laika apstākļu maiņu. Bet ir notikušas arī citas pārmaiņas.

Vaņa sāk uzrunāt ikvienu istabā, ne vienmēr konkrēti, bet dažreiz. Soņa un Maša ar interesi klausās, ko viņš saka, bet viņas ir arī mazliet nobažījušās par viņa izvirdumu. Kasandrai un Ninai abām patīk Vaņa, un viņas uzmanīgi klausās, taču arī nedaudz uztraucas par viņu.

Ir 785 televīzijas kanāli. Var skatīties ziņu raidījumu, kas atbilst tavam viedoklim. 50.gados bija tikai 3 vai 4 kanāli, un viss bija melnbalts.

Un nebija bērnu-zvaigžņu, kas kļūst par narkomāniem kā Lindseja Lohana. Kā Heilija Milsa – viņa bija oriģinālajā „Vecāku slazdā”, un viņa izauga par saprātīgu, jauku sievieti.

Nebija „Dienvīdparka”. Mēs skatījāmies „Sveiks, Dūdiņ”, kur galvenajā lomā bija lelle. Tad bija „Kukla, Frena un Olijs” – kur galvenajās lomās bija vēl divas lelles un jauka sieviete vārdā Frena. Toreiz mēs skatījāmies uz lellēm!

Soņa līdzjūtīgi pieiet pie Vaņas un mēģina viņu apsēdināt. Viņš ir „ieskrējies” un viņu tikko pamana; viņš uzmanīgi pamudina apsēsties viņu pašu.

Viņš neapklust, viņš turpina runāt.

Svētdienu vakaros bija „Perija Komo šovs”. Viņš bija mierinošs. „Dinas Šoras šovs”. Viņa bija apburoša.

Sestdienu vakaros bija „Bīskapa Šīna šovs”. Katoļu bīskapam bija pašam savs televīzijas šovs. Un viņš lasīja SPREDIĶUS. Televīzijā. Mēs nebijām katoļi, bet mēs tāpat viņu skatījāmies. Viņš runāja prātīgas lietas. Televīzijā.

Pirms „Bīskapa Šīna” bija „Eda Salivana šovs”, un tur bija operdziedātāji un aktieri no tā laika Brodvejas šoviem. Ričards Bērtons un Džūlija Endrjūsa dziedāja dziesmas no „Kamelotas”. Tas bija brīnišķīgi. Tas palīdzēja teātrim būt daļai no nacionālās apziņas, kāds tas vairāk nav.

Un tur bija Senjors Venss, kuram bija spāņu akcents un kurš bija vēderrunātājs. Un viņš uzzīmēja uz savas dūres muti un lika tai runāt.

Viņš runā smieklīgā balsī – augstā, ļoti zemā, augstā – un izmanto savu plaukstu un īkšķi, lai imitētu veidu, kā Senjors Venss izmantoja savu plaukstu kā runājošu lelli.

(Augstā balsī.) „Sveiki”, (zemā) „Sveiki”, (augstā) „Sveiki”, (zemā) „Sveiki”. Viņa numurs ilga kādas... septiņas stundas. Kad biju bērns, es

pie sevis domāju, ka tāda ir mūžība. Un tomēr bērnam tas ir labs priekšstats.

SPAIKS: Man likās, ka jūs runājat par lietām, kas jums pagātnē patika.

VANA: Tev taisnība. Es nonāku pretrunās. Es nezinu, ko es saku. Klusu. KLUSU.

Mēs laizījām pastmarkas, un mēs sūtījām vēstules.

Bīskaps Šīns man patika labāk par Senjoru Vensu. Bīskaps Šīns bija labs runātājs, un viņš vairāk izmantoja savu īsto muti nekā to, kas viņam uzzīmēta uz dūres, un tas man lika uztvert viņu nopietnāk.

Es atceros, ka viņš runāja par sēklām, kuras krīt auglīgā zemē, kuras krīt sliktā zemē, par sēklām, kas krīt uz klints. Citiem vārdiem sakot, būvē savu dzīvi uz stipriem pamatiem.

Protams, es tā neesmu darījis. Bet es gribēju. Bīskaps Šīns teica, ka man vajadzētu. Laikam es apmaldījos. Bet bija interesanti dzirdēt viņu tā runājam. Tas bija *skaidri*. Man liekas, ka tagad pasaulē daudz kas ir neskaidrs.

Un to visu es saku, atskatoties pagātnē. Kad man bija 10 gadi, es tā nedomāju. Kad man bija 10 gadi, es nedomāju uz priekšu tālāk par rītdienu.

(Spaikam.) Un mani negaidīja dzīve, kur mani gandrīz izvēlēšies piedalīties „Apkārtne 2”. Bet laikam jau tev ir laba dzīve un man ir muļķīga.

Saki, vai viņiem tur „Apkārtne 2” ir kādi vecāki personāži? Vai viņiem nevajag kādu gandrīz sešdesmitgadīgu, kuram ir bijusi bezjēdzīga dzīve un kurš to atceras ar rūgtumu?

Vai es varētu pretendēt uz šo lomu? Vai tu varētu noskaidrot?

Maša ir satraukusies par Vanu. Viņa dodas pie viņa.

MAŠA: Vaņa, mīļais, tu esi pārpūlējies, un tu runā daudz vairāk nekā parasti. Vai tu negribi aiziet kaut kur apgulties?

VAŅA: Man ir visa atlikusī dzīve, lai snaustu. Es vēl neesmu beidzis.

MĒS LAIZĪJĀM PASTMARKAS! Mums nebija automātisko atbildētāju. Cilvēkiem bija jāatzvana pašiem. (*Maša paiet malā.*) Mēs ēdām gaļas konservus tāpat kā kareivji Otrajā pasaules karā. (*Spaikam.*) Vai tu esi dzirdējis par Otro pasaules karu?

Mēs spēlējam vārdu spēles un „Monopolu”. Mēs nespēlējam video spēles, kas notiek kaut kādā virtuālā realitātē, kur ir jānogalina policisti un prostitūtas, it kā tā būtu kaut kāda izklaide.

Cilvēku izklaides toreiz nebija tik nenormālas. Dažreiz tās bija banālas, bet sirsnīgas. Mēs visi skatījāmies „Deiviju Kroketu” un nēsājām jenotādas cepures.

Varbūt tas neizklausās normāli – valkāt tās cepures, bet tas bija ļoti nevainīgi. Un mēs visi tā darījām, mēs varējām tādā veidā solidarizēties, nevis vientulībā sēdēt savā istabā, nogalinot prostitūtas video spēlē.

Mēs sekojām „Ozija un Herietas piedzīvojumiem”. Kur galvenajās lomās bija īstie Ozijs un Herieta Nelsoni.

Bet „Piedzīvojumi” bija savāds vārds šim šovam, jo tas bija *ārkārtīgi* vienmuļš. Viņi, piemēram... taisīja virtuvē popkornu. Vai... meklēja pazudušās zeķes.

Atskatoties pagātnē, viņi liekas meditatīvi.

Tas bija muļķīgs šovs, bet tas bija nomierinošs. Nebija sajūtas, ka tas tracina cilvēkus un rada sērijslepkavas.

Es atvainojos, ka novirzos no temata. Bet es uzskatu, ka 50-ie gadi bija idiotisks laiks, taču man pietrūkst šā un tā no šī laika. Kad man bija 13, es redzēju „Zeltnesi” ar Šonu Koneriju Džeimsa Bonda lomā, un es nesapratu, ko nozīmē personāža vārds „Incītis Mincītis”. Es to laidu gar ausīm.

Mūsdienās pat trīsgadīgie saprot šo joku. Viņi tikko prot staigāt, un viņi zina, ko nozīmē Incītis Mincītis.

Laika apstākļi mainās, kultūra ir ļoti savāda. Es neesmu konservatīvs, bet man tiešām pietrūkst dažu lietu pagātnē.

„Es mīlu Lūsiju” bija tiešām brīnišķīga. Un to skatījās visa valsts. Mēs skatījāmies „Deiviju Kroketu”. Un „Mikimausa šovu”. Puiši, kas jau bija pārauguši pubertāti, izvēlējās Aneti Funičello.

Mēs neidentificējāmies ar rokzvaigznēm, mēs identificējāmies ar musketieriem. Ar Aneti, Darlēnu Džillespiju, Kabiju O’Braienu.

Man visvairāk patika Tomijs Kērks, kurš bija viens no drosmīgajiem puišiem Mikimausa šovā. Vēlāk viņš spēlēja Disneja „Vecais Brūnītis”, par puiku un viņa suni.

Viņa tēvs cīnījās Pilsoņu karā, bet tieši Tomijs uzņēmās pieauguša cilvēka atbildību. Nevis viņa māte vai jaunākais brālis.

Un sākumā viņš negribēja suni, bet tad viņš uzņēmās saistības. Un filmas beigās Vecajam Brūnītim pa muti nāk slienas un putas, un nabaga Tomijam Kērkam ir jānošauj savs suns, un, to darot, viņš gauži raud.

Tas bija traumatisks brīdis mūsu tautas pagātnē. Tāds, kurā mēs visi dalījāmies.

Es domāju, kas ir noticis ar Tomiju Kērku, un es meklēju „Google” un uzzināju, ka pēc tam, kad viņš bija nospēlējis lomu „Neveiksminieka dēlā”, Volts Disnejs uzzināja, ka Tomijs Kērks ir gejs, un viņš viņu atlaida. Viņš lauza ar viņu kontraktu.

Taču Tabs Hanteris arī bija gejs, bet VIŅA studija tikai uzmanīja, lai viņš iet uz viltus randiņiem ar jaunām kinoaktrisītēm. Viņi neatlaida Tabu Hanteru. Dieva dēļ, viņi ļāva viņam spēlēt filmās pāri ar Sofiju Lorēnu. Savukārt, Tomijam Kērkam tika nodarīts pāri, un ES TO UZTVERU PERSONĪGI. Un noteikti viņš tāpat.

Viņš beidza filmēties. Kādu laiku viņš lietoja narkotikas. Un tad vēlāk viņam palika labāk, un viņš kļuva par ministru. Un tagad viņam ir paklāju tīrīšanas bizness. Es domāju, ka ar viņu viss ir kārtībā.

Bet viņam bija jāiziet cauri tām pašām pārmaiņām kā man – vairs nekādas pastmarku laizīšanas, nekādu rakstāmmašīnu vai vēstuļu, nekādu

kopīgi skatītu nacionālo TV šovu kā „Ozijs un Herieta”, kas, kaut arī bija garlaicīgs, tomēr bija MŪSU KOPIĢĀS ATMIŅAS. Vairāk nav nekādu kopīgu atmiņu.

Tagad, tagad ir tviteris un e-pasts, un „Facebook”, un kabelis, un satelīts, un visas kino filmas un televīzijas šovi ir nekam nederīgi, un mēs pat vairs šīs nevērtīgās lietas neskatāmies kopā, viss ir atsevišķi. Un mūsu dzīves ir... nesaistītas.

Un tu te atnāc un saki, ka gandrīz esi dabūjis lomu „Apkārtne 2”, it kā tas būtu kaut kāds sasniegums. Bet es nezinu, par ko tu runā.

Es uztraucos par nākotni. Man pietrūkst pagātnes. Es vairs negribu runāt. Es iešu un pasēdēšu citā istabā. Es nezinu, kāpēc es uzsprāgu. Atvainojiet. (*Aiziet.*)

SPAIKS: Vau, kas viņam noticis? Tas nu gan bija pamatīgs tracis.

SOŅA: Man liekas, ka es labāk iešu pie viņa.

ŅINA: Vai es drīkstu iet?

Soņa un Ņina seko Vaņam.

SPAIKS: Tu nu gan esi no trakas ģimenes.

MAŠA: Tu esi no ģimenes, kas tev nav iemācījusi uzvesties. Kāpēc tev vajadzēja rakstīt īsziņas Vaņas lugas laikā?

SPAIKS: Nu, viņam par to nevajadzēja tā satrakoties.

MAŠA (*izņem viņam no rokas telefonu*): Dieva dēļ, ko tu rakstīji? (*Lasa*) „Es tevi sagaidīšu lidostā 8.00 no rīta. Otrdien. Mīlu tevi.”

SPAIKS: Tā ir mana māsiņa. Es viņu vedu uz lidostu.

MAŠA: Cik uzmanīgi. Un parasti tu nekad neesi uzmanīgs. Es pazīstu to e-pastu, uz kuru tu raksti. Samtmicite@gmail.com.

KASANDRA: Sargieties no Samtmicītes.

MAŠA: Es nezināju, ka Samtmicīte ir tava māsiņa.

SPAIKS: Viņa nav. Samtmicīte un es... esam iemīlējušies.

MAŠA: Iemīlējušies? Manā personīgajā asistentē?

KASANDRA: Un Samtmicīte ir jāsauc par sātana pēcnācēju.

SPAIKS: Vai viņai te obligāti jāpaliek?

MAŠA: Pēkšņi viņa man patīk.

KASANDRA: Paldies. Pēkšņi man patīkat jūs.

SPAIKS: Tad labi. Otrdien no rīta mēs ar Samtmicīti uz divām nedēļām lidosim uz Arubu. Un tad mēs kopā īrēsim dzīvokli. Es gribēju tev pateikt pirmdien.

MAŠA: Nu, ko, tu pateici man šodien. Kasandra, lūdzu, izsauciet Spaikam taksi. Es gribu, lai viņš iekāpj neērtā autobusā un brauc atpakaļ uz Ņujorku un prom no manas dzīves.

SPAIKS: Es gribēju tev izstāstīt. Es negribēju tev sabojāt nedēļas nogali.

MAŠA: Nu, tas ir tik uzmanīgi no tavas puses, paldies. Un cik labi ir zināt, cik lojāla un izpalīdzīga ir bijusi Samtmicīte / Sātana pēcnācēja. Vai viņa vispār taisījās man izstāstīt, ka viņa aiziet no darba?

SPAIKS: Viņa gribēja aizsūtīt tev e-pastu.

MAŠA: E-pastu. Cik eleganti.

SPAIKS: Viņa baidījās teikt tev personiski.

MAŠA: Zini, viņai nevajadzēja baidīties. Es jūtu pēkšņu un milzīgu atvieglojumu par to, ka tu būsi prom no manas dzīves un arī Samtmicīte. (*Pamana, ka Kasandra joprojām ir te.*) Kasandra, vai jūs izsaucāt taksometru?

KASANDRA: Mums pilsētā nav taksometru.

MAŠA: Nu... vai jūs varat to atrisināt?

KASANDRA: Es varu aizvest viņu pati.

MAŠA: Labi. Jūs man patīkat arvien vairāk.

KASANDRA: Savstarpēji. Mis Hārdvika, es vēlos par kaut ko atvainoties.

MAŠA: Par ko?

KASANDRA (*pauze*): Es negribu teikt, bet es vienkārši gribu atvainoties.

MAŠA: Es to novērtēju. Liels paldies. (*Atkal pagriežas pret Spaiku.*) Uz redzēšanos, Spaik. Bija jautri, it kā, lai tev laba dzīve, es esmu bijusi muļķe, sveiki. Tagad, lūdzu, dodies savākt savas mantas un ej kopā ar Kasandru, un tiec izraidīts uz autobusu.

SPAIKS: Man žēl, ja es tevi sāpināju.

MAŠA: Man arī žēl, ja tu mani sāpināji. Bet varbūt nemaz nesāpināji. Es jūtu, ka man vairs nesāp galva.

SPAIKS: Vai es drīkstu tevi noskūpstīt?

MAŠA: Nē.

SPAIKS: ... Vai es drīkstu paspiest tev roku?

MAŠA: Jā. (*Viņi paspiež rokas.*) Lai tev veicas.

SPAIKS: Paldies.

Spaiks uzkāpj augšā uz guļamistabu.

KASANDRA (*vienkārši konstatē, atskatoties pagātnē, apbrīno, cik pareizs ir bijis viņas brīdinājums*): Sargieties no Samtmičītes.

MAŠA: Tiešām.

Zvana telefons. Maša paceļ klausuli.

MAŠA (*telefonā*): Hallo? Kas? Ā, Agnese. (*Čukst Kasandrai.*) Tā ir tā sieviete par māju. (*Atkal telefonā.*) JUMS IR NEPAREIZS NUMURS, VAIRS ŠURP NEZVANIET! (*Noliek klausuli.*)

KASANDRA: Tieši to es viņai šodien jau teicu.

MAŠA: Mums acīmredzami ir kaut kāda garīga saikne. Un man tas patīk. (*Sauc aiz skatuves.*) Vaņa, Soņa! Lūdzu, ienāciet te!

Ienāk Vaņa un Soņa, viņiem seko Ņina.

MAŠA: Es nepārdošu māju. Samtmicīte ir manipulatore un mele, un viņai nebija taisnība par Sniegbaltītes kostīmu, un visi citi viņas ierosinājumi acīmredzami arī ir nepareizi. Tāpēc es nekādā gadījumā neapspriedīšu viņas izteikto ierosinājumu pārdot māju.

SOŅA: Kas te notika?

MAŠA: Kasandra ved Spaiku uz autobusu, viņš ir prom no manas dzīves, viņš bēg prom kopā ar Samtmicīti.

SOŅA: O. Man ļoti žēl.

MAŠA: Nevajag. Es jūtos ļoti labi... izņemot to faktu, ka man ir tik slikta gaume attiecībā uz vīriešiem. Un es nezinu, kāpēc es gribēju pārdot māju. O, man ir mazāk naudas nekā agrāk. Un es gribēju atteikties no šīs filmas, kurā viņi grib, lai es spēlēju vecmāmiņu, ko man nebūt negribas darīt. Bet man liekas, ka es to darīšu naudas dēļ. Tas uz kādu gadu nomaksās hipotēku. Zināt, es nezinu, kāpēc es tā agrāk nedomāju, bet man nav vīra, man nav bērnu... bet manas saknes ir te, vai ne? Kopā ar jums abiem.

Vaņa un Soņa apskauj Mašu. Viņa viņus arī. Viņi brīdi tā paliek, tad atkāpjas.

KASANDRA: Ū-o. Mīlnieks kāpj lejā.

Nokāpj Spaiks. Viņš izskatās labi, nes mazu somu. Visi jūtas nedaudz neērti. Neizskatās, ka Spaikam būtu neērti.

SPAIKS (*draudzīgi, jauki, it kā nekas nebūtu noticis*): Paldies jums visiem par jauko nedēļas nogali. Man bija prieks ar jums iepazīties.

SOŅA: Jā, bija jauki. Mēs visi labi pavadījām laiku. (*Viņa skatās uz pārējiem ar sejas izteiksmi – „viņš ir jucis vai kā?”.*)

VANĀ: Es atvainojos par savu tirādi. Es negribēju tā ārdīties.

SPAIKS: Ir okay. Vienmēr ir labi visu izrunāt. Paldies tev, Maša, bija lieliski ar tevi iepazīties.

MAŠA: Jā, bija jauki tevi satikt. Tev noteikti jāatsūta man bildes ar sevi un Samtmicīti draiskojamies Arubā.

SPAIKS: Tiešām?

MAŠA: Jā. Es pielikšu tās pie ledusskapja kopā ar visiem kuponiem.

SPAIKS: Atā, Ņina.

ŅINA: Uz redzēšanos, Spaik.

KASANDRA: Nāc, Spaikij. Dosimies uz autobusu.

SPAIKS: Spaiks.

Spaiks viņiem pamāj un iziet kopā ar Kasandru. Īss klusuma brīdis.

MAŠA: Man liekas, ka man jāiet pastaigāt pie dīķa un jāapkopo pēdējās 15 minūtēs notikušais. Un varbūt pēdējos 15 gadus. Man liekas, ka es vispār jūtos laimīga, bet es nesaprotu, kāpēc. O, un, Vaņa, - man ĻOTI PATIKA tava luga, kaut arī tu to pārspēji ar savu uzrunu Spaikam, kas man arī ļoti patika.

VAŅA: O, paldies. Un Ņina bija ļoti laba.

MAŠA: Jā, bija gan.

ŅINA: O, paldies. Tiešām? Es zinu, ka es stīvi stāvēju un skaļi runāju, bet es nebiju pārliccināta, ka es pilnībā iemiesojos molekulas tēlā.

MAŠA: Ak, rakstnieki liek spēlēt tik sarežģītas lietas. Man likās, ka tu kā molekula esi ļoti laba, diezgan ēteriska, kādai, es ceru, molekulai ir jābūt.

ŅINA: Tiešām? Cik brīnišķīgi.

MAŠA: Tā, tagad ļaujiet man iziet pastaigāties un izvērtēt savu dzīvi. (*Iziet uz dīķa un zālāja pusi.*)

VAŅA: Zini, Soņa – mums ir jādabū darbs. Mēs nevaram prasīt, lai viņa turpina mums katru mēnesi sūtīt pabalstu, ja mēs vienkārši sēžam mājās un neko nedarām. Kāda ir minimālā alga, vai kāds zina?

ŅINA: Man liekas, 7 dolāri un dažī pensi stundā.

- SOŅA:** Darbs. Tiešām? Kurš tad mūs ņems?
- VAŅA:** Diemžēl tas ir labs jautājums.
- ŅINA:** Es redzēju darba sludinājumu „CVS” aptiekā.
- SOŅA:** Ak, Dievs. Es labāk nomirtu.
- ŅINA:** O, es atvainojos, man likās, ka jūs gribējāt darbu.
- SOŅA:** Nē, Vaņa domāja, ka man vajadzētu strādāt. Es domāju, ka man vajadzētu uztaisīt kādu kokteili.
- VAŅA:** Nu, mums būs par to jāparunā. Varbūt ir kaut kas, ko mēs varam darīt...
- SOŅA:** O, es esmu pārliecināta, ka viņi mums maksās 15 centus.
- VAŅA:** Soņa, tev ir taisnība, tas tiešām būs grūti un varbūt šausmīgi. Bet, ja Maša ir tik dāsna un turpina maksāt par šo māju, mums ir kaut kas jānopelna, lai dotu savu ieguldījumu mūsu izdevumos.
- SOŅA:** Ak, Kungs. Nu, varbūt es apprecēšos ar Džo, un izrādīsies, ka viņš ir tiešām turīgs.
- VAŅA:** Ko? Kuru?
- SOŅA:** Man piezvanīja. Kāds no viesībām. Ielūdza mani pusdienās. Viņu sauc Džo. Protams, tās ir tikai pusdienas... Es esmu pārliecināta, ka es viņam nepatikšu, bet, ja es viņam patikšu, ak, es daudz labāk izvēlētos to, nevis „CVS” aptieku.
- VAŅA:** Nu, ko, tas ir vareni, ka kāds tev piezvanīja.
- SOŅA:** Es zinu. Es nekad nevienu nesatieku, man liekas, ka es neesmu bijusi viesībās kādus 20 gadus. Tas ir iedrošinoši, bet, protams, es nedrīkstu lolot veltas cerības.
- ŅINA:** Vienmēr ir jālolo cerības.
- SOŅA:** Tiešām? Tas izklausās gudri, bet biedējoši.

ŅINA: Bija tik jauki ar jums abiem iepazīties. Miļā Soņa, mīlais tēvoci Vaņa. Es tagad biežāk atbraukšu apciemot savu krustmāti un onkuli, lai varētu jūs abus satikt.

Ņina apskauj viņus abus, aiziet.

VAŅA: Viņa ir ļoti jauka. Man viņa patīk.

SOŅA: Jā, viņa ir jauka. Kaut arī es īsti nevaru paciest cilvēkus, kuri grib zināt, kā jāspēlē molekula.

VAŅA: O, skaties, viņa aizmirsa savu mūzikas atskaņotāju. (*Paceļ to, sāk spēlēt mūzika.*) Ai, es to ieslēdzu. Kā to var izslēgt?

Mūzika ir „The Beatles” „Here Comes the Sun”.

SOŅA: Neizslēdz to. Tas ir jauki. „The Beatles”.

VAŅA: Ņinai ir tik pārsteidzoša gaume. Ārzemju filmas, „The Beatles”. Varbūt viņa dzīvo nepareizā laikā.

Ienāk Maša.

MAŠA: Es esmu atpakaļ. Manas dvēseles krēslas brīdis bija ļoti īss, un man kļuva vientuļi. Ko jūs abi darāt?

SOŅA: Mēs klausāmies mūziku.

VAŅA: Ņina atstāja savu mūzikas atskaņotāju.

MAŠA: O, „The Beatles”, jauki.

SOŅA: Apsēdīsimies un gaidīsim, kad parādīsies zilais gārnis.

VAŅA: Parasti tas atlido no rītiem.

SOŅA: Man liekas, ka šodien tas atlidos vēlā pēcpusdienā. Lai nosvinētu.

VAŅA: Nu, mēs varam cerēt.

SOŅA: Vienmēr cerēt.

VAŅA: Un, ja tas neatlidos šajā pēcpusdienā, es esmu gandrīz pārliecināts, ka tas atgriezīsies no rīta.

Īsa pauze.

MAŠA: Kas par dienu. „Ak, Olga, brauksim uz Maskavu.”

SOŅA: Es negribu braukt uz Maskavu. *(Pauze.)* Man patīk te.

Viņi visi trīs skatās laukā pa logu. Viņu ķermeņi sāk kustēties, katrs savādāk, bet mūzikas ritmā. Satumst. Lugas beigas.